

Debora

Anna van der Horst

bron

Anna van der Horst, *Debora*. Lubbartus Huisingh, Groningen 1769

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/hors004debo01_01/colofon.php

Let op: werken die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn.

II

*Heureux le peuple qu'un sage Roi conduit ainsi! mais encore plus heureux
le Roi qui fait le bonheur de tant de peuples, & qui trouve le sien dans sa
vertu!*

Fenelon.

AAN HARE
KONINGLYKE HOOGHEID,
MEVROUWE
FREDERICA SOPHIA WILHELMINA,
GEBOREN PRINSESZE VAN
P R U I S S E N ;
PRINSESZE VAN
ORANGE EN NASSAU,
ENZ. ENZ. ENZ.

IV

Doorlugtigste Vorstin! daar neêrlands maagd, gezegen
In Rou om 't zwaar verliez, haar Hoop heeft weer verkregen
Door uw Herstelling: treedt myn blyde Zangerin
Met diep ontzag het Hov van U, 's lands Moeder, in.
En waagt het ene bede op heden te begeren:
Zy moog', haar Vreugd ten blyk, een Digtstuk U verëren.
Een kleine gaav. Maar 'k weet uw Koninglyke ziel,
Wie meer een Neêrlands hart, dat Nassau mint, geviel
Dan 't blinkendste geschenk, zal myner Zangsters bladen,
Waar voormaals ook myn Vorst op neêrzag, niet versmaden.
U biede ik Debora. Een Moeder eer genoemd
Van 't Godsvolk Israël. Een Rigteres, geroemd
Om haar Heldhaftigheid, en zeldzaam zielsvermogen.
Gy zult zo min als zy, dit spelt 's lands Hoop, gedogen,
Dat Neêrlands beste pand, de Vryheid werd bestreên,
Veel min door List of Dwang op d' ed'len nek getreên.
Dat dult geen Pruissens bloed verenigd met Oranjen,
Handhavers harer Eer in Neêrland en Germanjen.
Weez Staat en Kerk als zy een Toevlugt in 't gevaar.
De Roem van 's lands gezag. De onwrikb're steunpilaar,
Waar aan de Deugd zig leent. Bemindste van de Vrouwen!
Laat Kunst en Wetenschap haar sterkte in U beschouwen.
En streel als Lente weêr het aardryk opensluit
Tot gantsch Europaas vreugd en Neêrlands heil een spruit.

ANNA VAN DER HORST
NU ROELFZEMA.

Debora.***Inhoud van den eersten zang.***

*Gods Ervdeel, Israël, steeds troulooz aan zyn pligt,
Gevoeldt des hemels Wraak, om 't driftig nahoereren
Van Kanans Ydelbeên, waarom zyn Voorspoed zwigt
Voor 't opgedrukte Juk van beidensche Overheren.*

*Het tydig Naberou boort door de rampen heên,
En troont der Godheids Lieve op zyne bondgenoten.*

*Zy ziet mie Isrel plaagt; zy boort zyn boetgebeên;
En roept Vrouw Debora om Jabin uit te stoten.*

*Zy trekt, door God gesterkt, met baren heldenfloet
Aan Meroms zilv'ren stroom den Vyand te gemoet.*

Het luste my voorheên 't Geloov van 't puik der Vrouwen,
Der Godgezinde RUTH in bybeldicht te ontvouwen.
Te zingen: hoe die Weeûw, haar Goden, Volk, en Land,
Om 's Heren wil verliet; en hoe ze aan Boäs hand,
Gedoopt als een bekeerde, in 't huwlyk mogte paren.
Tans speelt myn Zangerin op hare strakke snaren,
De aan God verpande Deugd der dapp're Rigteres,
Der Vrouw van Lappidoth, der vroomste Profetes,
De Hoop, de Steun van 't Land in diep verdorven tyden,
Van Isrel 't Ogelyn, tot wie het in zyn lyden
Angstvallig toevlugt nam; dien ze in zyn jongsten nood,
Als met een Moeders hart volveerdig hulpe boodt.
't Lust my den Heldenmoed van Debora te zingen;
Hoe zy bestond het staal in 's Vyands borst te wringen;

En Jacobs weerlooz Zaad, daar 't steent, en weent, en klaagt;
 Om dat het Jabins Juk, en wrede boeien draagt,
 En nu reeds twintig jaar naar zynen wenk moest leven,
 Door 's hemels hulp gesterkt, zyn vryheid weer zal geven!

Zwyg gryze Fabeleew, op leugenen verzot,
 Van menig Amazoon, die 't weiff'lend oorlogslot,
 Besliste door den pyl, haar taaje peze ontschoten.
 Pentesilea met baar strydb're togtgenoten,
 Verlieze haren roem. Poch van geen Hysicraat,
 De nooit vertzaagde Vrou van Koning Mithridaat.
 Spreek van Thalestris niet: haar glorie moet versterven,
 Die zy in zeën bloeds op 't Slagveld kon verwerven.
 Verbrei niet: hoe Camil, hoe dapp're Hippolyt,
 Met haar geharnast heir, uit zugt tot zege, strydt.
 Het eeuwig blyvend boek, dat 's Heren Geest wou staven
 Tot veler menschen heil, zet ons den Moed, de Gaven,
 De Deugd van myn Heldin, die voor geen rampen zwigt:
 Maar pal staat in den druk, in onbeswalkter licht.

O! wonderdoende God! die onder Isrels tonen,
 Aan 't snarenspeel gehuwd, zo heerlyk wilde wonen,
 Door wien myn Debora, met heilig vuur bezield,
 Op Jabins Legermagt de Zegepraal behieldt;
 Die haar door uwen geest genadig wilde leren:
 Der Volken Heil en Vloek in dicht te profeteren:
 Leer my ook door dien Geest, als ik de grote daën
 Van uw almogenheid, zo duidlyk op de Blaën
 Der heilrol uitgedrukt, eerbiedig zal beschouwen;
 Bestier myn Veder nu, daar zy den Roem der Vrouwen,

Als 't Werktuig uwer hand, gebruikt ten ondergang
 Van Hazors Hovaardy, beschryvt in heldenzang.
 Mogt ik in Schryvenslust uwe Eer het meest bedoelen;
 Gebrek van Kunst myn Zugt tot stigting nooit verkoelen.
 Dat tog 't Vermaak, de vrugt van heil'ge Poëzy,
 By uwen invloed steeds myn hart tot heil gedy.
 Dan vliegt het boven 't zwerk verrukt in zyn gedagten,
 't Gaat wel! ik durv, vol moeds, der Godheids gunste wagten.
 Het land van Kanaän, door enen milden lugt,
 In yder jaargety, zo zegenryk bevrugt,
 Daar 't moedig op zyne Eer ten Hemel scheen te varen,
 Wierd hier door gouden zeen van zwang're korenaren
 Begolvd; en ginder graazde een onafmeetbre stroom
 Van altyd tierig Vee. Hier straalde een vloed van room
 In Melkers schuimend vat, daar zag men de Olie leken
 Van de eeuwig vette Olyv, ginds kropen hele beken
 Van Honing, die volop uit rotz en bomen droop.
 Geen scheurend boschgediert loerde op des landmans hoop.
 Natuur scheen met dat Volk in vaste Vrêe te leven.
 Hier tradt de Wandelaar in schaduwe der dreven
 Van nooit verslenschte Palm, en blozende Granaat.
 Hier wierd 't nieuwsgierig Oog in 't rondzien nooit Verzaad:
 Maar ging gestaag ter feest op Bloemen, Plant en Kruiden,
 Beädemd door een Windtje uit 't levenwekkend zuiden.
 Hier goot de Muskadel den Wyn by Vloeden uit.
 Hier wierd de druiv getreên by 't huppelend geluid
 Van 't zevenmondig Ried, en Harpen, en Cymbalen,
 Gestemd op d'ed'len zang der schelle nagtegalen,

Bewoners van Bosschaadje, en Eiken, hemelhoog,
En eeuwen lang gegroeid, waar door der Wereldsoog,
De alkoesterende Zon van hare gouden transzen
Maar nalyks boren kon met luisterryke glanszen.
Zo herelyk, zo schoon was 't Eden van dien tyd,
Zo lang als Jacob bleev van Jabins juk bevrydt.
Zo lang hy 's Hemels Wraak, door zyn vervloekte daden,
Door 't dienen van den Baal op zig niet had geladen.
Maar toen men 's Heren Wet baldadig overtradt,
En Zon en Manebeeld als Goden vurig badt:
Toen moest een yvrig God, die zulks niet kan verdragen,
Zyn afgezonderd volk naar hun verdiensten plagen.
Hy wekte Jabin op, het nakroost van dien Vorst,
Die eer in Hazors vest de Rykskroon had getorst:
Maar door held Jozua, de schrik van Kanans groten,
De Uitvoerder van gods Wraak, wierd van den troon gesloten.
's Lands Hoofdstad, toen verbrand, wierd uit het gruiz en puin
Roemrugtig opgehaald. Zy stak haar steile kruin
Vemetel naar omhoog: zint Israël het gloeien
Van Jabins nageslagt niet meerder kon besnoeien.
De Vorst had weer zyn stoel in die versterkte stad.
Maar Haroseth, door 't zout van Galileen bespat,
De Wapenplaat des Ryks, de Kweekschool van de mannen,
Die op het Oorlogsveld de stalen bogen spannen,
Die 't Zwaard bezoedelen met Jakobs brein en bloed,
En kromme vingers slaan in 's naastens have en goed:
Dat Nest, daar Moordlust broeit, daar Wreedheid is geboren,
Heeft 's Konings Legerhoosd ter Woninge uitgekoren.

Daar maakt Held Sisera, een Veldheer groot van naam,
 Geharnaste Oorlogsliên tot 's Konings dienst bekwaam.
 Daar leert hy 't heidensch volk: hoe Jacob te onderdrukken.
 Het zag vast jaar op jaar de zege zig gelukken.
 Wou Abrahams geslagt de scherpe sikkel slaan
 In zynen zuren oogst, verwacht met veel getraan:
 Dan reedt de Vyand toe met zyn gezeissende assen;
 Streek al de halmen neer; vernielde de gewassen;
 En stak het Overschot, dat hy niet bergen wou,
 Brooddrongen in den brand. Beschermde Man en Vrouw,
 En Jongeling en Maagd, en wat den arm kon roeren,
 Het Vee, dat men met schrik door Heidens weg zag voeren:
 Dan zoop het blikk'rend staal zig zad aan zulker bloed.
 Aldus ontzong Gods Volk den ouden heldenmoed,
 Daar 't al zyn Heerlykheid van dag tot dag zag snuiken.
 Het durvde Schild nog Spiez, nog Slinger meer gebruiken,
 Nog opzien tegen 't Rot, wien 't hart versmolt, wanneer
 God zelv zyn Israel voorzag van krysgeweer.
 Het bergt pas luttel graan, het Veld, vol vreez ontstolen,
 En kruipt daar mede weg in diep verborgen holen.
 Er worden duizenden door 's vyands staal ontzield,
 En, die, ter nauwer nood het leven nog behield:
 Blaast als een Schim verteerd, door 't schaars gebruik van Spyzen,
 Den tragen Adem uit. Geen Man kan Eer bewyzen
 Aan 't lyk van zyne Gaê met lievderyk geweene:
 Zyn tranen zyn verdroogd, hy zit gelyk een steen,
 En bleek als waar hy dood. Met ingezonken ogen
 Ziet hy zyn Weeskens aan, die yders mededogen

Verwekken: maar aan wien men gene hulpe biedt.
Elks Onmagt is gelyk. Het Lydelooz verdriet
Kan 't allerfynst vernuft niet naar waardye malen.
Verdriet, dat zo lang duurt als Isrel af blyvt dwalen.
Maar toen het teer van ziel in d'alleijongsten nood,
Tot Abrams Schild en Loon ootmoedig henen vloodt,
En smeekte om tog zyn Woord zyn Eden te gedenken,
Om hen, gelyk voorheên de Vryheid weer te schenken;
Toen 't de ydelheên verliet: toen dagt Hy aan zyn Volk;
Toen sprak hy hun naar 't hart te Silo uit de Wolk;
Toen weez hy 't, om zyn Woord, om zyn Verbond te houên,
Naar 't schrander Raadsbesluit van een der braafste Vrouwen.
Naar Debora, die stil op 't heuv'lig Ephraim
's Land grote noden zag, daar zy, eer nog de kim
Wierd door de Zon begroet, in vurige gebeden
Tot heil van Hebers Zaad, Godslievde had bestreden.
Naar Debora, die vaak 't afkerig Israël
Om zyne Afgodery, dat lydelooz gekwel,
Door inspraak van Gods Geest, verrukt in ziel en zinnen,
Bestraffend had voerspeld: maar niemand konde winnen
Voor 's Heren heilgen Dienst. Dus woonde zy alleen,
En diende in stilheid hem met godgezinde zeên.
De Heyden (zag hy haar,) stond stil en opgetogen:
Zo schoon, zo ongemeen, was de Opslag harer ogen
Zo deftig haar gelaat, waar op voorzienigheid
Iets Goddelyks, zo 't scheen, met voordagt had gespreid.
Zy voelde een heldenvuur in haren boezem woelen,
Dien gene zee van druk in 't minste kon verkoelen.

Was Isrels Toestand naar: het Bethel, dat niet wyd
 Van hare Woning ligt, erinnerd haar den tyd
 Den eerste Vaderen: hoe God in hoge noden
 Daar menigmaal aan hun zyn bystand had geboden;
 Hoe 't hemelsch Leger daar, toen Jacob nederlag,
 Vermoeid van zyne vlugt, den nagt in held'ren dag
 Herschiep om 's Heren gunst dien Braven te beloven.
 Zy weet door welk een magt zyn Zaad uit d'yz'ren Oven
 Van Memfis wierd verlost. Hy die ten derdemaal
 't boetvaardig Israël, had door des Rigters staal
 Der dwinglandy ontrukkt, kan ook (vertrouwt zy) slaken
 De boeien, die haar Volk nu weer tot slaven maken.

Maar ondertussen vult het brommend krygsgerugt,
 Dat nimmer dan van Moord en Roven schreeuwt de lugt
 Met hart verschrikkend wee. Er word een kreet vernomen,
 Dat Kanans Overschot, eer Isrels zwaard ontkomen,
 Nu in getal en magt ontzagg'lyk aangegroeid,
 (Zo schiet een Veelvoet, daar hy telkens word besnoeid,
 Weer nieuwe leden uit.) dat Jabins yz'ren troepen,
 Aan Meroms wateren ten Oorlog zyn geroepen.
 't Verderven van Gods Eer is eenmaal vast gesteld.
 In 't magtig Harozeth onthoud zig 't Krysgeweld,
 Dat straks in vollen ren op Jakob aan zal horten,
 Om dat wemoedig Volk, zo 't zig verbeeld, te storten
 In enen jammerpoel, waar uit het nimmermeer
 Zyn hoosd verheffen zal. Vorst Jabins Legerheer,
 De wrede Sisera, beroemd door Oorlogsdaden,
 Die zyne Zege-kar vaak had met roov beladen,

Aan Vuur, en Staal, en Bloed, en velerlei Ellend,
 Het kroost des wreden krygs van jongs af aan gewend,
 Schiet blikzems uit zyn Oog, die wederligten geven
 Op zynen kop'ren Helm, nu hy, door Nyd gedreven,
 Bevel geeft aan zyn heir. Het moet den naasten dag
 't Aemegtig Jeschurun, help God! met enen slag
 Voor nu en steeds verdoen, en 's Heren Hut verbranden.
 Die Heiltent, waar Gods Volk de loeiende Offeranden
 Voorheen zo juichend bragt, en buiten 't louter goud,
 Dat Isrel met ontzag in heiige weerde houdt
 Als heilbeduidend goed, 't Zal onder 't zegevieren
 Godlastrend henen treên, door trage bloedrivieren,
 En plonderen het land, waar 't eer wierd uitgevaagd.
 Nu is het rondom naar het wyde Kanan waagd
 Van Isrels Ondergang, die morgen is beschoren,
 Een algemeen gekerm poogt door de lugt te boren
 Om 's Hemels grimmigheid (die op een zondig land,
 Dat haar door grouw'len sart met opgeheven hand,
 Haar wraaksiool, gevuld met Jamm'ren en ellenden
 Tot schrik der Volken leegt.) waar 't mooglyk aftewenden.

Ai my! myn oge weent. Myn ziel verkwynt van druk.
 'k Gevoel, (verbeeld ik my.) dat eigenste ongeluk,
 Dat Abrams kind'ren treft. O nare nagedagten
 Van zulk een' bangen tyd! hoor! welke jammerklagten
 Stort daar die Vader uit in 't Kindervol gezin:
 Ik woog (dus spreekt de man.) vergeevsch dan myn gewin
 Den wreden heiden toe; ten eind hy niet mogt hind'ren,
 Dat ik het luttel brood, gezaaid voor Vrou en Kind'ren,

Toe Schoven binden zou, daar anders d' Oorlogsas,
 Nier vergenoegd met slegts het klaverryke Gras
 Te ontheist'ren, 't rypend Graan doorsheed voor Bouwmans ogen;
 'k Heb reeds te lang myn Kroost en Gaê, vol mededogen
 Met al myn magt beschut voor wreden Hongersnood.
 Ik wederhield haar slegts der Kaken van de Dood,
 Om my haar trouwen Man, op deze bloed'ge Heuv'len,
 Om my zyn' Vaderliev te zien ontydig sneuv'len.
 Neen! 'k zie nog mooglyk eerst hoe myn Beminde sneevt,
 Daar heure vege mond haar Zaad den Zegen geevt.
 Dat weerlooz Zaad, dat straks word aan een Spiez geregen,
 Of aan een Rotz geplet, of dat, vol Angst gezegen
 Op Moeders mager Lyk, van Beulen doorgehakt,
 Daar van word afgerukt, en onder't Paard gesmakt,
 Waar na het, door dien Val verminkt aan al zyn leden,
 Door 't woedend Oorlogsbeest doldriftig wort vertreden.

Zie daar een Jongeling in 't prilste zyner kragt,
 Wiens Bruilovtsfeest naar 't eind der Rampen had gewagt.
 Hy kreeg na zagt gevlei het Doelwit zyner Minne,
 Het levenkoest'rend Ja van zyne Zielvrindinne.
 Hy valt, verstomd van schrik, daar 't minnelyk gebaar
 Door tranen is bedauwd, op zulk een bange Maar,
 Zyn Lievste om haren Hals. Die Hals, dien hy te voren
 Zo strelend vergeleek by een yvoiren Toren;
 Hy drukt, als halv in zwym de lippen zyner Bruid,
 En eindelyk roept hy, verward van zinnen uit:
 Vaar wel! myn tweede Ziel! uw Trouw kan my niet baten!
 God heest het Joodsch geslagt, zyn Eigendom verlaten!

Wy zyn in 's Heidens magt, die vlymt op nieu het Zwaard,
 Op Bekkeneel en Borst van Isrel vaak geschaard.
 't Is straks met onz gedaan! Men zegt, dat men van verre
 Op gintschen Heuveltop, hen, in 't getal de Sterren,
 Of 't Zand der zee gelyk, gesteld ziet in 't Gelid.
 Wat is 't?... daar hoor ik reeds het nad'rend Krygsgerid!
 Myn Hart! myn Zin! myn Lust! Vermaak van myne dagen!
 Komt zo rampzalig dan een eind aan onze plagen!
 O lydelooz Verdriet! zal 'k U ontëren zien,
 Terwyl men my vermoord! Wie zal U bystand biën
 In uwen bitt'ren angst! O Leven van myn Leven!
 Eer gy Uw ander Zelv door Heidensch staal ziet sneven,
 Beneem Gy 't leven Hem, dien Gy het leven gaavt,
 Die zo lang om uw Min gezwoged heeft en geslaavd.
 Neen: zegt zyn Minnares: dood my! dat uwe Handen
 Het Staal gevoelen doen aan al myne Ingewanden,
 Eer ik uw' Doodsnik zie. Dat tog geen heillooz Rot
 Met my, van U beroovd, baldadig dryv den spot.
 O! gave God! dat wy, verenigd zo veel jaren
 In Ziel en Zin, en Hoop op een gelukkig paren,
 In die Vereniging verwierven enen dood;
 Dat ik in 't ogenblik, dat gy uwe Ogen sloot
 Den laatsten Adem gav! ... Zie ginds dien ouden Vader,
 Dien uitgeteerden stok, die 't bloed in 's levensader
 Nog traagjes vloeien voelt, wien Deugd het agtbaar Hoofd,
 Daar hy in Jacobs God eerbiedig heeft geloovd,
 Voorlang verzilverd heeft. Ai zie! dien mag'ren Gryzen,
 Die steeds den Dienst van God zyn kroost pleeg aan te prvzen,

Zyn kroost in 't vyfde Lid, drukt hy nog in 't verstand
De wonderen van God betoond in Isrels land.
Dus lang had hy zyn Huiz vermaand tot stil betrouwen
Op Izaks vreez; tot hoop, dat die hen van 't benouwen
Des Vreemden vryen zou, gelyk wel eer, toen Hy
Zyn Ervdeel had verlost uit Kanans dwinglandy.
God had aan Abraham, dus sprak hy vaak, gezworen,
Dat Zyn gezegend Zaad, door Hem ten Volk verkoren,
In wezen blyven zou tot 's aardryks Avondstond;
Hoe, eer de Almogenheid zou wank'len in 't Verbond,
De Wereld weder tot een Baiert zoude keren.
Maar nu hy met zyn huiz, dat alles moest verteren,
Den Dood voor ogen ziet, en nergens weet te vliên;
Nu hy zyn schuddend Hoofd het Moordstaal vreest te biên,
Ontzinkt hem de oude Moed. Hy hest nog slappe handen
Met smekingen tot God. O God! die Isrels landen,
En Israël zo vaak door een roemrugten Held,
Gesterkt door uwen Arm bevryde van 't geweld:
Zo smeekt hy: Gy! Gy kondt ook heden onz bevryden
Van zo veel Dorenen gehegt in onze Zyden.
Geev tog uw Volk een Hart, getrouw aan uwe Wet.
Dan Och! hy voelt zig met een drom van angst bezet.
Geen wonder! want een Weêuw, de naaste zyner magen,
Hangt aan zyn ranke Hals, om hem haar' nood te klagen.
Zy mist in zo veel druk haar Wederhelvt, haar Troost;
Den Adem harer Neuz. Zy heeft des Vaders kroost,
Rondom zig in een Kring van vier paar ted're spruiten,
Onnooz'le Schapen, straks zal haar de Kryger buiten.

Zy zugt, en kermt, en maakt een zinnelooz gebaar.
 Nu klopt ze op haren Borst, dan rukt zy 't golvend Hair
 Wanhopig uit het Hoofd. Nu roept ze: Och! Zuigelingen,
 Twelingen, pas gebaard, eer wy de maar ontvingen:
 Dat Vader wierd geveld: 'k kus U, o lieve Twee!
 Voor 't allerlaatste dan! myn Telgen, die van 't Wee,
 Dat onz genaakt niet weet: nu zullen u die Borsten,
 Waar na ge aëmegtig snakte, en schreiend pleeg te dorsten,
 Niet meerder laven; 'k druk myn teng're U nimmermeer
 Aan 't Kinderlievend Hart. Dit zegt ze en zygt ter neêr.
 Daar tegen over zit een Vrouw die twintig Jaren
 (Zo lang verleed het, dat ze in 't Huwlyk mogte paren.)
 Vergeevsch, bedroevd van Ziel, had om een Telg gezugt,
 En nu, hoogzwanger hoopte op een volschappen Vrugt.
 Zy heeft de doodsche Maar met schrik op schrik vernomen,
 En baart eer nog de tyt van baren is gekomen;
 En blaast in harde Ween het worst'lend Leven uit,
 En laat haar kermend Wigt der moordery ten buit.
 Ginds maar myn hart bezwykt door alle deze ellenden.
 Elk schreeuwt in zynen Angst, dat God den Slag wil wenden,
 Dien Israël genaakt: het Isrel, dat zyn kwaad
 Versoeit, en God erkent als d'enen Toeverlaat.
 Heel anders ging het toe by Jabins Legerscharen,
 Daar alles wat men pleegt de Lyders kan vervaren.
 Men drinkt elkander toe in 't bly vooruitgezig
 Des zegevollen Slags, die morgen is verrigt.
 Held Sisera ligt aan op purpren Tafelbedden
 Met d' Oversten van 't Heir, die duizenden verwedden,

(Is ergens nog een Hoofd, dat zwarigheden stelt
 In 't doden van Gods Volk, dat drierwv met een Held
 Trinmf bevogten had op heiren Kananiten,
 En Philistyns gebroed, en wrede Moäbiten.)
 Dat dit weerbarstig Zaad uit zyn gedreigden Val,
 Die straks hen overkomt nooit weer verryzen zal.
 Zo moet men 't Hart des lands van zulke Pesten vagen!
 Zo moeten zy de Wraak der Goden eeuwig dragen!
 Ja schreeuwt men telkens weer, zo moet dat Rot vergaan,
 Dat onz, te roekeloos den Kryg heeft aangedaan.
 Neemt wraak, roept Sisera, myn uytgelezen Helden!
 Neemt wraak van zo veel Bloed, dat van uw vrugtbre Velden
 In uwe Beken droop, toen dat vervloekt gespuiz,
 Tot hoon van Astaroth het Koninklyke huiz
 Van Vader Cham besprong, en 't poogde te besnoeien;
 Ruk uit dat welig Kruid eer 't ons te hoog mogt groeien.
 Het roepe tot dien God, die in een Kiste woont,
 Wiens Aart zyne Outerman op enen plaat vertoont.
 Hy heeft hun dog dit Land ten Eigendom gegeven,
 Het luistere of dien God nog heden is in leven;
 Want 't was reeds langen tyd, dat Hy geen antwoord gav;
 Hy keer den Ondergang nog eenmaal van hun af.
 By al dit helsch rumoer, by zo veel vuile reden
 Word menig Offerdier voor Moloch doorgesneden.
 De valsche Priesterschap doorzoekt het ingewand,
 Terwyl de grove Romp op 't geurig Auter brand.
 't Geevt agt op lillend Groom, men hoort het preev'lend spellen:
 Hoe Zegeryk men tans Gods Wynstok neêr zal vellen.

De plegtigste Osferande is d'Afgod nu gewyd
 Ter werving zyner Gunst by 't aangaan van den Stryd.
 Vele Ouders, gantsch verblind, door 't Bygeloof, dat Papen
 Hun drukten in 't Verstand, staan met de tedre Schapen,
 Onnoz'le Wigtjes van geen nadrend kwaad bewust,
 Des Vaders hoogst vermaak der Moeders liefde en lust,
 Gereed, hoe zeer Natuur mag in den boezem woelen.
 (Kan valsche Godsdienstdrift ook Moedermin verkoelen?)
 Om 't Kroost, dat lacht, vermids het alles lachen ziet,
 En zyne handtjes bly den Opperpriester biedt,
 In enen Hel van Vuur ten zoen van Baal te smyten.
 Help God! daar hoor ik reeds die Martelaartjes kryten,
 Terwyl de Vader zingt, de Moeder hupp'lend juicht,
 En hare dankbaarheid in 't openbaar betuigt;
 Om dat ze in Molochs vuur hare eigen ingewanden,
 Medogenheid ten spyt, Godvrugtig op mogt branden.
 Ze is de Eerste in de Offerrei, en volgt de Feesttrompet,
 Die op het hol geluid des Trommels is gezet.
 Maar God, die alles ziet met nimmersluimerende ogen,
 Kon al die grouwelen nu langer niet gedogen.
 Regtvaardigheid, die 't al op zyne waarde schat,
 Had nu heure Evenaar in hare hand gevat,
 Om tegen Jacobs boet zyn vorig kwaad te wegen.
 Gods Wraak nog in de weer om haar Fiool te legen,
 Wierd door zyn Goedigheid, en nimmerfaalbre Trou,
 Door zyn Barliartigheid gewezen op 't Berou
 Van Isrel, dat Gods Regt vond wigtiger te wezen
 Dan 't vorig Misbedryf. Zyn liefde die voor dezen

Dat uitverkoren Volk, om 's Vaders wil bemind,
 Zo teder troetelde als een Voedster 't enig Kind,
 Die liefde, die God zelf voor 't aanbegin der Eeuwen
 Bewoog, om uit het Zaad der heilige Hebreuwen
 Te wekken 't eeuwig Woord, 't beloovde Vrouwenzaad,
 De Hoop der Vaderen, der Vromen toeverlaat,
 Wendt nu, hoe zeer gesmaad, Gods grote gramschapskrachten
 Van zyn beminden af naar Jabins Legermagten.
 Ja zy beweegt den Heer te dalen van zyn Troon
 Als in een' Eng'len schyn, voorhenen meer gewoon,
 Om zig aan Debora in Gunste te openbaren,
 Ten eind hy zynen wil haar duid'lyk mogt verklaren.
 Voort vaart gods Aangezicht op 't schel Bazuïngeluid,
 Daar 't Blikzemd in het rond 't Verblyf der Geesten uit.

't Was Avond, en de Zon, die droever dan voorhenen
 't Beangstigd Werelddeel had op dien dag beschenen,
 Als treurde zelf Natuur met 's Heren zugtend Volk,
 Verstak haar Heerlykheid in ene donk're Wolk,
 En gleed de Westkimme af. De Nagt met hare Spoken
 Was reeds in 't donker Oost verschrikkend doorgebroken,
 En schoov met tragen Voet langs 't donkerblauwe Pad:
 Toen Debora by 't loov des Dadels nederzat,
 En poogde, in God verrukt, met haar bespiegelingen
 Op wieken van Geloof, de Wolken door te dringen.
 Maar wat Verwondering ontstond in haar gemoed:
 De lommerryke Palm staat gantsch in ligten gloed.
 Zy peinst, en hoort een stem: zo ben ik eer verschenen
 Aan Amrams groten Zoon, toen ik 't boetvaardig wenen

Van Van Isrel had gehoord in 't slaavsch Egiptenland,
 En Pharao bezogt met Plagen myner Hand.
 O Debora! myn Volk, dat schier ontelb're dagen
 Geen Abrams God: maar Baal zyn' eerbied op wou dragen,
 Heb ik regtveerdig wel in grimmigheid bezogt,
 En in myn Yvering in Jabins hand verkogt,
 Maar nu het met Berou, gedagtig al die daden,
 Die grote Wonderdaën waar 'k hen meê heb beladen,
 Tot myne Goedheid keert; nu 't weer vergeving smeekt
 By God, die zig van 't Kwaad met medelyden wreekt:
 Nu wil ik ook myn Gunst, myn Liefde vol medogen,
 Myn eeuw'ge Trou, myn Magt, oneindig van vermogen
 Weer zetten in den dag door 't redden van 't geslagt,
 Dat in zyn' jongsten nood op myne Ontferming wagt.
 De Roê, die Isrels Rug zo wreed heeft opgereten
 Diend in het vuur gesmakt als nu genoeg gesleten.
 De Heiden, wien wel meer myn grote Mogenheid
 Ontzaggelyk verscheen, heeft straffend zig bereid
 De Straf van 't Hemelhov, dien Hy niet kan ontkomen,
 Nog door geroep tot Baal beteugelen nog tomen.
 By God is vastgesteld, dat Gy, o Debora!
 Zyn Ervdeel geven zult de Zege op Sisera.
 Zeg Barak dat hy tans met U, als 't Hoofd der Helden,
 Vorst Jabin weerstand biê op Kisons vette Velden.
 En wie den Nek verhard en uw Bevel versmaad,
 Weet dat hy 's Hemels Vloek halsterrig op zig laad/
 'k Zal morgen Wond'ren doen om Abrams zaad te leren,
 Dat ik Jehova ben, wiens Trou niet kan verkeren.

Zo sprak tans de Asgezant van 't ongeschapen licht,
 Daar Isrels beste Vrouw valt op het aangezigt;
 Terwyl het Heilgeloov, van wonderlyk vermogen,
 Haar Heldenhart versterkt met Bystand van den hogen.
 O Heer! ik ben bereid te doen wat Gy gebied:
 Roept Zy grootmoedig uit, eer Zy nog opwaards ziet:
 Ja Ik zal Sisera al is 't met weinig Knegten,
 (Gods Woord is my genoeg) in uwen naam bevegten!
 Ik voel! Ik voel O God! Uw dryving in myn Ziel!
 Nu scheen het, of haar hart in een bezwyming viel:
 Maar zeker is 't, dat tans Gods Geest haar hart doorwerkte,
 En haar met zyn Genade en Invloed reeds verslerkte.
 Driewerv verzugte zy wanneer zy weer bekwam,
 Driewerv zag zy omhoog, en driewerv wierd de Stam
 Van haren Dadelboom gantsch wonderlyk bewogen.
 Nu zag zy Vuur nog Vlam maar sloeg haar dwalende ogen,
 Op een, die onverwagt aan hare zyde stond.
 Hy schoot iets uit zyn Oog als Blikzems in het rond.
 Wis, dagte Debora, dit 's een der Seraphynen,
 By wiens ontzagtb'ren Glanz de Zon moet duister schynen.
 Zy viel op dit gezig op nieu ter Aarde neêr.
 Toen sprak de Majesteit: ik ben der Heiren Heer!
 Myn Naam is Krygsman. Meer hoort Debora niet spreken.
 Wat zy te zeggen poogt: haar woorden blyven steken.
 Zy barst dog end'lyk uit: ik! ik heb God gezien!
 Hy moedigt my ten stryd; hy zal my bystand biên!
 Inmiddels was Gods Zoon in enen wolkenwagen,
 Op Cherubs Schouderen den Hemel ingedragen,

Daar zyne Heerlykheid, zyn Goddelyke Glanz,
Nog lang een Weerlicht gav van 's Hemels hogen Tranz.

Dan naulyks was de Heer tot Jakobs troost verschenen,
Of myne Rigteres zendt enen Loper henen
Toe Barak, die zo voort met een gescheurd gewaad,
Het Hoofd met Asch bestrooid om Isrels naren staat,
Voor haar gezicht verschynt. Daar 't staren op haar wezen,
(’t Taasreel, waar in de kragt der ziele staat te lezen).
Het afgefolterd Hart vervuld met diep ontzag.
Zy ziet Hem vriendlyk aan, een ongemaakte lach
Rolt, met den Enst gemengd, uit hare Rozekaken.
Heer Barak, die zyn ziel door 't Heldenvuur voelt blaken,
Dat in hare ogen gloeidt, daar een onzienb're hand
Zyn ouden moed tot heil van Isrel zette in brand,
Die Vorst in Naphtalie ten Overste verheven,
Is vaardig hart en hand tot 's Heren hulp te geven.

Heil Barak! zegt zy heil! Jehova die verschoont,
Gelyk een Vader 't Kind. Nu hy zyn liefde toont
Aan zyn vernederd Deel, zal ik ook niet verbergen,
Schoon 't eertyds God en my baldadig pleeg te tergen,
Het heil voor hun bestemd. 't Is nog niet lang geleên,
Dat 's Heren Engel my vol Majesteit verscheen,
En my verzekerd heeft, dat hy hen van het lyden
Tot schrik van Sisera ontzagg'lyk zal bevryden.
O Wydberoemde Zoon van Heer Abinoâm,
O Altyd dapp're Held, die uw' verdrukten Stam
Het langst verdadigd hebt ten spyt des Vyands magten:
Gy voelt tans niet vergeevsch die ongemene kragten

Herleven in uw Borst. God zelf ontvonkt uw moed,
 En zet uw Dapperheid weer in den ouden gloed.
 Gy zyt de juiste Man, ten Oorloge uitverkoren.
 Wy zullen in het hart van 't Heidens leger boren.
 Wat dralen wy, ga heên, eer nog de gouden Zon
 Den Aanslag openbaart, vergader Zebulon;
 Trek Naphtalie by een op Thabors steile toppen.

Nu voelde Barak 't hart in zynen boezem kloppen,
 Met Nooit gevoelde drift. Ja barst hy aanstonds uit:
 'K geloov het woord van God! myn moed word niet gestuit!
 Al poogde al de asgrond my den optogt te beletten:
 Wy zullen, met Gods hulp des Vyands magt verpletten.
 Myn Naphtalie zal wis met my den Sisera
 Bevegten, mids dat gy heldhaste Debora
 De Stambaniere voert; ik zal zo voort die troepen
 Op uw gebiedend woord ten wond'ren stryde roepen.

Ja Barak! zegt zy, ja! ik gryp den stander aan,
 'T Is onzen pligt al 't Volk in d'optogt voor te gaan.
 Kom volg me! ik ga voor uit! aan Kizons zilv'ren stromen,
 Daar zal't gedugte Heir des Heidens ommekomen,
 Terwyl het Legerhoofd, gevlugt langs berg en dal,
 Door ener Vrouwe hand ellendig sneuv'len zal.

O gy! die Jozua, de Vreez der Kananiten,
 Die dapp'ren Othniël, de Geezel der Cuschiten,
 Die Krygsheld Ehud, die den Rigter Samgar eer
 Versterkte, toen hun moed, den Vyand wierp ter neêr,
 Verzel ons op den togt! Ja, gy zult ons verzellen,
 Dus spreekt zy vol geloov, ten spyt de magt der hellen!

En reist by 't Maanlicht heên met Barak aan haar zy,
Naar zyne Vaderstad, naar Redes Naphtaly.

Debora.***Inhoud van den tweden zang.***

*Vrou Debora vermaandt de stammen tot den stryd.
 Het dapper Naphtalie is vaardig baar te volgen,
 Als 't moedig Zebulon, 's Lands Adel is verblydt
 Om zulk een grootsch hesluit: maar d' Afgrond raakt verbolgen.
 Tien Stammen hitst hy aan om baar geen bulp te biên.
 Zy trekt gemoedigd op met de uitgelezen Mannen,
 Om wrede Sisera in het gezicht te zien;
 En bem met Chams gebroed te slaan en uit te bannen.
 Hy hoort van haar besluit, en trekt in allen spoed
 Zyn Heir by een om zig te wreken van haar moed.*

Op enen hogen berg, door Meroms vloed omgeven,
 Ligt Kedes sterke Vest ten Hemel toe verheven,
 Gelyk een eeuwige Eick wiens stam geen stammen wykt,
 En al het kreupelbosch standvastig overkykt;
 Of als een Palm, wiens voet door duizend onweervlagen
 In den verharden grond onwrikbaar is geslagen.
 Dat Kedes, groot van moed op zyn roemrugten staat,
 't Levytendom gewyd, de veyl'ge toeverlaat
 Des vlugtenden, die 't bloed o des Broeders had vergoten:
 Ontvangt tans Debora met hare Togtgenoten.
 Die plaatz die Barak eer ter woning verloor,
 Die sterkte waar hy 't Volk vol Wyzheid gav gehoor,
 Was lang de toeverlaat van Isrels vlugtelingen.
 Was nu de plaatz waar zy een woord van troost ontvingen.

De Nagt, wat zeldzaamheid! sleept trager dan voorheen
 In 't schitt'rend Starrenkleed, waar 't licht der Maan op scheen
 Met nooit gezienen Glanz, de schaduw door de wolken.
 Natuur ontfermde zig, zo 't scheen dier droeve volken,
 En rekte 't donker uit; op dat die stille tyd
 By Sisera en 't Heir der Dromen toegewyd,
 By Isrel word gebruikt, om Baraks brave troepen.
 Eer 't iemand word gewaar te Kedes op te roepen.
 Een tallelooz getal van Mannen vloeien aan
 Uit al 't omliggend land, om gretig te verstaan
 Wat Debora gebiedt. Men ziet de Vrystad krielen
 Van hulpverlangende ter dood benaude zielen.

Er reez een Heuveltop in 't midden van de Stad,
 Waar de Overste des Stams het volk te rigten zat,
 Hier zet zig Debora, en laat nu voor al de oren
 Van 't Heilbegerig Volk zig dus kloekhartig horen.

O Mannen! uit wat Stam ge uw oorsprong hebben moogt,
 Gy allen, die met my de vryheid, tans beoogt,
 Verdrukt geslagt! ik heb des Hemels wil vernomen,
 Uw Boet-gcbeden zyn voor zynen Troon gekomen.
 Weest sterk; want Abrams God, wiens Eigendom gy zyt,
 Mengt zig tot tzttering des Heidens in uw Stryd.
 Laat Jabins Oorlogsmagt haar Legerplaatz betrekken,
 En 't Aardryk als het zand in veelheid overdekken;
 Hy trede u te gemoet met Baal in zyn banier,
 De Donder in den mond de Blikzem in 't Pantsier,
 Met Wreedheid en Geweld op zyn geseisende assen,
 Met Moordlust, die zig baadt in laauwe Purperplaszen

Van des Verwonden bloed, mat dart'le Roverry,
 Met Ketenen, gesmeed door helsche Slavemy:
 Geen nood; want de Oorlogsheld, aan Jozua verschenen,
 De Vorst van 's Heren Heir, zal U zyn bystand lenen.
 Waakt op! O Israël! waakt op! volgt Debora!
 Voegt U in 't Kryggelid, en treet uw Veldheer na.
 De brave Barak, reeds gesterkt met hulp des Heren,
 Zal onder myn Banier den Sisera verneëren.
 Driewerv heeft Jacobs God aan Israël betoond,
 Dat hy door Chams gebroed niet straff'looz word gehoond,
 Ten vierdemaal zult gy (hoe ook 't geweld mag prangen.)
 Door wond'ren van Gods magt uw vryheid weer ontvangen)
 Dus sprakze, en stilheid voert die moedigende reën
 Op wieken van den Wind zeer vaardig naar beneën;
 Zy dringen door het Oor in 't hart van al de Scharen,
 Die, uitgepynt van angst op hare Schutsvrou staren.
 Nu neemt stilzwygenheid een yders boezem in:
 Elk heeft een diep ontzag voor myne Godsvriendin.
 Elk schroomt zyn antwoord eerst voor and'ren uit te brengen.
 Maar Baraks wakk're Stam kan 't zwygen niet gehengen.
 En ryst in Naphtalie een fluisterend gezuis,
 Een mormelend gemomp, niet ongelyk 't geruis
 Der baren, afgemat door 't worst'len met de winden,
 Of 't slepende gewaai der hooggetopte linden.
 Dan eindlyk barst dat volk met een verward geluid,
 In denkingen verëend in deze woorden uit:
 Lands Moeder! het gaat wel! waar toe onz meer gebeden.
 Daar de overreding onz is in het hart gegleden,

Zo ras uw Guldenmond zo godlyk zig ontsloot.
 Wy vrezen met Gods hulp geen vyand. Nood nog Dood
 Vertzagen onz. Nu gy het Leger aan zult voeren,
 Zal al wat onder onz den Strydb'ren arm kan roeren
 U volgen in den kryg. Wy voelen roept de stam
 Van Zebulon, dat onz het bloed van Abraham,
 Nog door all'de ad'ren speelt. Wy uw getrouwe Knegten,
 Versmaden onze ziel om Kanan te bevegten.

Al de Edelen des volks, die meê van troep tot troep
 Elk maanden tot zyn pligt versterken dezen roep.
 Al de Oudsten wonderlyk ontvonkt in ziel en zinnen
 Verzek'ren 't is hun doel te sterven of te winnen.

Nu wachte Debora, dat elke Stam, getrou
 Aan God en 't Vaderland dien uitroep volgen zou:
 Maar op het onverwagest ziet zy 't godvrugtig pogen,
 Door Satans looz beleid, van zulk een wyd vermogen,
 Verydelen. De Vorst der eeuwig donk're hel,
 De Ersvyand van Gods Volk het heilig Israël:
 Zo afgerigt om 't hart aan zynen wil te binden,
 Daar hy, gelyk een Leeuw, de zielen kan verslinden,
 Is ylings in de weer om God te wederstaan.
 Hoe! zou dan Hebers Zaad myn Eigendom verslaan!
 Zegt Vorst Beëlsebul, dat zal ik nooit gehengen,
 Ik zal my in den stryd met myne benden mengen;
 'k Zal maken, dat het heir, dat my in Moloch eert
 Op 't God aansmekend volk roemrugtig triumpfeert.
 Het past den Duivel tog Gods magt te wederstreven,
 Dat zyne slaven dan voor myn vermogen beven.

Ik zal met snege List, die List, waar door ik eer
 De Wereld heb verleid, ten Spyt van 's werelds Heer,
 De zielen van Gods Heir op 't onvoorzienst vertzagen;
 Hen Onwil, Agterdogt, en Vreez in 't harte jagen.
 Dan zie myn Vyandin, het Wyv van Lappidoth
 Wat zy alléén vermag met hulp van haren God.
 Driewerv borst Satan uit om Israëlte vloeken,
 Driewerv poogt hy Gods Volk arglistig te verzoeken;
 Op dat het zynen God halstarrig zoude smaên,
 En bieden Baal, gelyk voorheên zyn gaven aan:
 Driewerv zag hy met spyt hoe zulks hem niet gelukte,
 Daar al 't boetveerdig volk zig yv'rig nederbukte
 Voor Abrams Opperheer, en smeekte in zynen nood:
 Dat de Algenoegzaamheid hun tog zyn hulpe bood.
 Nu zagt Gods Weêrparty meer listig te bewerken,
 Dat Isrels grootste deel die Vrou niet kon versterken.
 Al 't Volk van Gilead, dat's Afgronds list niet kent,
 Meer aan Veehoedery dan harden kryg gewend,
 Dat volk, dat eer, vol moeds, het Zwaard had opgenomen,
 En voor zyn broed'ren ging door de opgepakte stromen
 Des zwellenden Jordaans naar 't lang beloovde Land,
 Voelt Satans werking 't eerst in zyn verward verstand.
 Wie zout zegt Ruben nu, door Argwaan aangedreven,
 Met zo een hand vol volks den Vyand wederstreven:
 Den Vyand, die als Zand, onnoemlyk in getal,
 Het land beslaat; die onz nu nedervellen zal
 Gelyk één éinig Man! wat Drift beheerscht de lieden!
 Zal ene zwakke Vrou dien sterken weêrstand bieden?

Gewis 't is Dwepery die Israël beziel.
 Ik weet hoe men voorheen het Oorlogsveld behield,
 Daar ene kleine magt van uitgekoren Knegten
 Den Filistyn en Moor gemoedigd moest bevegten:
 Maar was ooit Israël, wanneer 't ten Stryde trok
 Ontbloot van Oorlogstuig? wie heeft een' Ossenstok,
 Wiens scherpe punten 't hart des Vyands konnen boren,
 Het Wapentuig voorheên door Samgar uitverkoren?
 By wien, helaas! is nu, gelyk in Ehuds tyd!
 Een Zwaard, dat siks gevlymdaan beide zyden snydt?
 Men zal, wat Dromery! een Wereld yz'ren troepen
 Doldriftig tegentreên, wy zyn ten stryd geroepen:
 Waar is de Krygsbazuin, die onzen Oorlogslust
 Als voormaals wakk'ren zal? is 't yder niet bewust
 Dat nu, Och arm! by onz word Spiez nog Schild gedragen?
 Men zal ontwapend dan zo groot een aanslag wagen,
 En gaan gelyk een schaap, dat weerlopz is, ter dood.
 Neen! Isrel! neen! de Heer zal liever in uw nood
 Onmidd'lyk wond'ren doen, hy wil niet, dat wy 't leven
 Zo onbedagt en los den Vyand overgeven.

Manasze volgt dien kreet, en voegt daar moedlooz by:
 Wie weet of Isrels God onz niet zo gunstig zy,
 Dat hy den Sisera zo wonderlyk zal leiden,
 Dat die zyn Heir beveelt eensklaps van een te scheiden;
 Of trekt hy tegen onz: misschien ziet hy, begaan
 Met Jakobs angsten onz met medelyden aan.
 Wel aan, ik wagt hem af, en zal door ned'rig smeken
 Des Veldheers groten trotz nog mogelyk verbreken.

Maar niemand styvt zyn Waan met meerder schyn van Reën
 Dan Gad. Ik zal, zegt hy, Manasze, myn gebeën
 Verenigen met u, om kermende en verlegen,
 Des Heidens Opperhoofd tot zagtheid te bewegen.
 Ootmoedigheid verwint zomtyds het wreedst gemoed.
 Dan, op dat zulks gelukke is 't nodig tans met spoed
 De Vrouwen, meest van 't Volk dat onz verdrukt geboren,
 Die wy in onze Jeugd ter onzer hulp verkoren,
 By een te gaderen; ten eind door dat geslagt,
 Zo minnelyk van aart, onz' allerjongsten klagt
 Vertoont zy aan den Vorst. Hy zal zig dan erbarmen
 Beschouwende het kroost gezeten op hare armen,
 En dat van Moeders kant zyn oorsprong heeft uit Cham;
 Hy zal verschonen 't volk, dat zig aan zynen Stam
 Door 't huwlyk heeft vereend, en luist'ren naar de klagten
 Van Vrouwen, nau verwant aan Kanaäns geslagten.

Zy zwygen alle stil op 't waanwyz woord van Gad,
 En vlieden angstig weg naar 't Weidryk Gilead,
 Om met de wreev'le liën, die myn Heldin verlaten
 In atallingwn, waar eer de Kudde stond te blaeten,
 Nog eens op hun gemak te peinzen; welk een raad
 Men 't beste keuren zou in deez' verlegen staat.

Zo wederstreevt men God, die 't stryden had bevolen.
 De Duivel gaat zyn gang, gelyk de vuur'ge kolen
 Zyn oorzaak dat een vlam het alles zet in gloed:
 Zo werkt de Aardskonstenaar in 't menschelyk gemoed.
 De Vonken van het kwaad in drie bezweken Stammen,
 Door hem zo snood verwekt ziet men haast helsch ontvlammen.

Zyn boze werking slaat gelyk de blikzem voort
 Van Stam tot Stam. Aldus voert Aser nu het woord,
 Door heimelyke Vreez ten afval aangedreven:
 Zo moet dan 't gantsch geslagt van Godsvriend Abram sneven.
 O Hemel! Zie op onz! in onz en is geen kragt
 Om wederstand te biën dien vrezelyken magt.
 O Debora! gy sart de woede van die Leeuwen,
 Wier Moordlust niet begeert dan 't leven der Hebreuwen:
 Uw stoute daad zal onz op harder Wedom staan,
 Als ze onz de wrede klaauw in 't harte zullen slaan.
 Geen Sisera laat zig door Vrouwen dreiging tarten,
 Uwe onderneming zal verdubb'len onze smarten.
 Zyn trotsche ziel zal zig van uw grootmoedigheid
 Ontzagg'lyk wreken.... dan, waar toe hier meer geheid?
 Ons Opzet staat nu vast. Wy gaan onz sluks versteken
 In rotzen, diep gehoold, in ontoegangb're krekken,
 Komt Aser door gebrek van nutb're Leevtogt om:
 Wy zullen, met het Oog gekeerd naar 't heiligdom,
 Godvrugtig onzen Geest in 's Heren hand bevelen,
 Geen Heidens Moordgeweer zal onz aan vieren delen;
 Geen Kananyt bespot dan 't omgebragte Lyk,
 't Hangt aan zyn Zegekoetz dan niet bebloed te pryk,
 Nog word niet voortgeslept aan zyn geseizende Assen,
 Langs 't lillend brein en merg, door laauwe purperplaszen
 Van 't broederlyke bloed. Die vreez, die hem vertzaagt,
 Die Aser, vol verdriet naar zyn Spelonken jaagt,
 Bezet ook 't hart van Dan. Dus hoort men hem besluiten:
 Kan ook een zwakke hand de loop der stromen sluiten?

Zo min keert Debora des heidens fellen loop.
 Wel aan! wie 't leven mint, ga met onz. Er is hoop,
 Dat wy het Landgeweld, zo vrezelyk te dugten,
 Op de altyd vrye Zee met onze Have ontvlugten.
 Met vliedt die gantsche Stam (en neemt veel aanhang meê
 Uit deez' en genen Stam) ter veiligheid naar Zee,
 En golv't wanhopig heen op 't rollen van de Baren,
 Onzeker waar ze op 't eind hun Schepen zullen maren.

De Landstreek, die zig stoot aan het vermaarde dal
 Waar straks myn Debora Gods volk verlossen zal.
 Die welige Landou toen Meroz land geheten,
 Daar was brooddronkenheid in 't hoogst bewind gezeten.
 Held Sisera had hier een heerlyk Hov gebouwd,
 Waar in de Dertelheid aan Wellust wierd getrouwd.
 Dit trotz Gevaarte was beroemd by Nageburen:
 Het gladde Sittimhout bedekte zyne muren;
 Of anders 't eêl tapyt, waar op der Vrouwen naald
 De wond'ren der natuur bevallig bad gemaaid.
 Het hoog gewelfzel ruste op koperen Kolommen,
 Geregeld naar den Bou van Peörs Heiligdommen,
 Terwyl in nis by nis de Goden van het land,
 Gebeiteld uit Yvoir staan in een juist verband.
 De Stamvaêr van den Vorst was met zyn Kroost en neven
 In ene Galery geschilderd naar het leven,
 En 't Huiz van Sisera, dat met zo menig Held
 Zyn Glorietitelen, zyne Oorlogsdaden telt,
 Was in de voorste Zaal in Looovwerk opgehangen,
 Zo kunstig, dat elks ziel door de ogen wierd gevangen.

Men zag Behangzelen met Ophirs Goud bestikt,
 Met Hemelblauw gezoomd, met Purper opgestrikt,
 Met 's Konings Beeltenis en Wapenen bestoken
 Om elken Ledikant, dat lievelyke roken,
 Waar meê het zagte donz, de Dekens van Zatyn,
 En 't fyn Egiptis doek vol kunst doortrokken zyn,
 Door Zaal en Zaal verspreidt. Men strooide staag de Bloemen,
 Waar Sarons malsche streek pleeg moedig op te roemen,
 De Lelie en de Rooz, nu raar en ongemeen,
 Ter kitt'ling van de Reuk langs Marm'ren Vloeren heên.
 Daar 't Vorstlyk Tafelbed, omzet met Diamanten
 In Pragt te boven ging de Praal der Ledikanten.
 Kòrt de Majesteit deed, waar men 't oog mogt slaan
 Elk met verwondering en diepen eerbied aan.
 Er was een schone Tuin, waar langs het levend water
 Al morm'lend nederschoot; terwyl op dit geklater
 En 't aangenaam geruisch van dien kristallen stroom,
 't Gevogelte in Granaat-Olyv-en-Vygenboom,
 Door zoete Melody des Wandlaars ziel kon binden.

Hier liet zig Jezabel des Veldheers Moeder vinden.
 Hier wagt zy met het Kroost des Konings naar den dag,
 Dat hy met bloed bevekt komt Juichend uit den slag.
 Om haar is 't Huiz gepropt van gryze staat Mevrouwen,
 Die haar al vleyende gedurig onderhouën;
 Terwyl een Maagdenschaar, die door het Jonkerdom,
 Dat op haar gunste hoopt met rinkeltuig en bom,
 En Citer word gestreeld, op 's Konings Dogter passen,
 En haar met nieu vermaak elk ogenblik verraszen.

Zy was het enig Kroost van Koning Jabin, vroeg
 Aan Sisera verloofd midts hy Gods Volk versloeg.
 Het bloed van Abrams Huiz zou 't Pand der Minne wezen,
 Selaphia in wie de wulpschheid was te lezen,
 Brooddronken opgevoed aan Vaders dartzel Hov,
 Voelt kittelend vermaak in 't horen van den Lov
 Van Hem, wien ze om zyn Haat op Jakob wilde minnen.
 Het Beeld des Veldheers zweeft gedurig voor haar zinnen,
 Wyl ongezoeten boert en laffe vleierey
 Haar hart verdartelen. De Minnekozery
 Doet haar elk ogenblik met pynelyk verlangen,
 Vast wenschen: Sisera in haren arm te ontvangen.
 Elk wenscht de Ryksprinses al juichende geluk
 Met zulk een wederhelvt, die niet alleen het Juk
 Der slavernye kon om Isrels schouders dwingen:
 Maar die dat magtig Volk, dat Kanan dorst bespringen,
 Als 's Konings Vyanden voor eeuwig zal verdoen.

Men gast, en brast, en slemp, daar zy niets kwaads vermoên.
 Dan eindelyk ziet men de hoovsche spelen staken:
 Men klimt verwoest van zin, nu naar de platte daken,
 Van waar Selaphia met hare Juffren rei,
 Op 't Klinken der Bazuin, en 't nare Veldgeschrei,
 Den aanval zoude zien. Men dient terwyl, uit Schalen
 Van Goud, het Zuikerwerk, de beste Wynen stralen
 In 't fynste Bergkristal; men drinkt vast, bly te moê,
 Elkaër by 's Vorsten heil de volle zege toe.
 Men had, de Bruid ter eer, met handgeklap besloten,
 Dat Sisera met al zyn Edelen en groten,

Aan 't oog der Jufferschap, dat reit in 's Veldheers Zaal,
Den luister tonen zou van al de Zegepraal.

Een valsche hoop, dat hier geen onheil waste vrezen:
Maar dat men by het Hov, gewis zal veilig wezen,
Had Isrels grootste deel naar dit gewest gevoerd.
De valsche Sisera, die op die Volken loert
Gelyk een loze. Vos op Eenden in de Stromen,
Of als een grynige Uil op Muschkens in de Bomen, Beval zyn Moeder, hem gelyk in Aart en
Zeên,

Om door verscheiden soort van valsche vriendlykheên,
Gespelen van het Hov, die Volken te bedriegen;
Hen, door een looz gevlei, zo vad in slaap te wiegen,
Dat zy gantsch zorgeloos, niet vrezen voor den slag,
Waar mee men 't Gods volk dreigt met de aankomst van den dag.
Zyn boze list gelukt met hulp van Satans kragten.
Het Isrel meent hier is voor hun geen kwaad te wagten;
Want Veldheers loze Moêr de snode Jesabel,
Een afgeregte Feeks, een werktuig van de Hel,
Speelt hare rol zo juist(daar 't niemand kan bemerken.)
Dat Isrel door haar List geen Isrel wil versterken.
Nu myne Godsheldin het aanmaant tot den stryd;
Op dat het zig met moed van zyn verpligdng kwyt,
Heerscht een onwilligheid in 't hart der Meroziten,
Zy spotten met de vreez der bange Israëlitien.
Geen Held, wiens Moeder hun zo veel genaê bewyzt,
Zal hen ooit schade doen. 't Verleid geslagte pryzt
Het helsche giv, dat hen, ten koste van het leven,
Gezuikerd en verguld zeer mild word ingegeven.

Zy wyzen Debora met schamp're reden af,
 En tronen op zig neêr des Hemels strenge straf.
 Ga voort Apollion uw werking te betonen
 In de afgepyndé Ziel van Vader Abrams Zonen:
 God krygt te meerder Eer, ten spyt uw lift en kragt,
 Als Jakob triumfeert met zulk een kiene magt.
 En Meroz! God zal U door myn Heldin vervloeken,
 En Haar met zege op zege, al stryd gy niet, bezoeken.
 Tien Stammen trok de Hel van myne dapp're Vrou.
 Nogtans blyvt Zebulon ten einde toe getrou,
 En kloeke Naphtalie, blyvt, hoede kanz mag keren,
 Met d'Edelen des volks haar eeuwig hulde zweren.
 Maar ondertusschen klimt de schone Dageraat,
 Op 't statigste gekleed in 't purperen gewaad,
 Waar aan de drupp'len dauws als kostb're stenen glimmen,
 Met Rozen om het hoofd uit 's Hemels morgenkimmen.
 Myn dapp're Debora voelt haren moed gewekt,
 By 't ryzen van het licht. O Isrel! wat vertrekt:
 Dus roept zy: wat vertrekt gy uwen optogt langer!
 Daar Barak, mynen Vriend als ik alrede zwanger
 Van Oorlogs aandrift is. Nu ziet zy: hoe haar volk
 Zig rondom haar vergaêrt gelyk een dikke Wolk.
 Zy telt het Heir, dat haar manmoedig aan blyvt kleven.
 Tien duizend hebben zig vrywillig aangegeven
 Tot d'Orelogen Gods. Tien duizend monstert zy,
 En stelt hen in 't gelid te Redes Naphtaly.
 Voort trekt zy daar meê heen, verzekerd van het winnen
 Des ongelyken krygs, naar Thabors hoge tinnen,

Van waar men Jabins Heir geheel konde overzien,
 En in zyn Legering, en Magt en Pragt bespiên.
 Dan nalyks is zy nog den Thabor opgestegen,
 Of 't snaterend gerugt verspreidt fluks allerwegen:
 Hoe Isrels Richteres, niet ver van Baraks Stad,
 Met vyvpaar duizend Man zig neergeslagen had,
 Gereed om Sisera in zyne sterke Wallen,
 Daar Wanhoop heur geleid vermetel aan te vallen.

Geen dolle Stier met scherp geschoten door de huid
 Is woedender, dan tans de Veldheer op 't geluid
 Van deze Maar. Hoe! zal, nu Sisera gedogen,
 Dus schreeuwthy, daazig 't Vuur der gramschap in zyne ogen
 Vol stralen bloeds vertoont, dat een verwaten Wyv,
 Hem als een laffen bloed ontzind valle op het lyv!
 Te Wapen! moedig volk! te Wapen! Jabins Knegten!
 De Woede en Wanhoop wil voor Isrels Vryheid vegten.
 Verbreekt dien dart'len trotz. Verteert dat volk dien waan,
 Waar door zy, woest van aart myn Hoogheid wederstaan;
 Verdelgt! verdelgt dat Rot, gewoon om zaam te Scholen
 Tot Jabins ondergang. Die rede in Rotz en Hoken
 Wegkropen, gaven zig ten prooi der hongersnood:
 Maar de overige sla men alle als Schapen dood.
 Tza! vaardig tot den slag! straks verwen wy de stromen
 Van Kison met hun bloed. Niet een zal onz ontkomen.
 Zo worde dit gewest voor eeuwig eens bevryd
 Van 't godlooz Slangenzaad, dat Baäl tegenwryt,
 Zo ras zyn Priesterdom, die 't blinde Volk belezen
 Van wond'ren droomt, hen eer door enen God bewezen,

Die Die op een Kiste zit, en hun beval den Ban
 Uit te oefenen op 't Volk van 't oude Kanaän.
 O aarde en hemelgoôn! laat onz die Beê verwerven,
 Dat wy uw Weerparty door 't moordend staal verderven!
 Waar na uw trouwe Knecht by 't bly Triumsgeschal
 Zyn beste Beesten op uwe Outers offren zal.
 Op dat ontzagg'lyk woord staan al de Legerscharen,
 Die een ontomb're drift tot Moorden door al de aëren
 Gevoelen, in 't gelid, 't Verdelgend Enakszaad,
 Dat Asdod, Gaze, en Gath, als eigen grond beslaat,
 't Schrikwekkend Reuzenrot zyn de eerste in de Oorlogsorden.
 Elks glinst'rend Zwaard, dat zy aan d'yz'ren heupen gorden,
 Is zwaar, gelyk de Spiez waar Snorker Goliath
 Den Zoon van Izaï, verwaand meê tegentradt.
 Zy gespen om de borst gemalyde PANTSIEREN,
 Haast tagtig ponden zwaar; de kop'ren Schilden zwieren
 Hen aan den stalen arm; een Helm bedekt den kop;
 De witte Vederbos hangt van den gladden top.
 Zy dond'ren met de stem. De grond dreunt waar zy treden.
 Zy blikz'men met den wenk der dreigende ogenleden.
 Zy schynen Duivels eer, in menschelyken schyn
 Ten afgronde uitgedoemd, dan Adams Zaad te zyn.
 Al 't ov'rig volk verschynt als dwergen by die Reuzen.
 Dit Rot alleen zou wis de magt van Isrel kneuzen,
 Gelyk een Olifant de kiene Mier vertreedt,
 Zo Jakobs trouwe God niet voor zyn kind'ren streedt.
 Naast dezen voegen zig de drommen Filistynen,
 Gewend gelyk een Leeuw op 't Slagveld te verschynen.

De rode Bloedvlag waait van hunne Veldstandaar.
 De Moord met haar gevolg, staat in den Beukelaar
 Naar 't leven uitgeëtet. Zy voeren Legerbylen,
 Die dolle wreedheid moest gelyk een Scheermes vylen,
 In hun verëelte, vuist. Nu, volgt een Kemelhoop,
 Ip snellen gang gelyk den Cinnerethschen loop,
 Waar op het woelt gespuiz van plonderende Arabieren
 Godlasterende zit. Hoe hygen deze dieren.
 Vermast van al den buit, door 't Land reeds opgejaagd.
 Dat volk, dat naar geen bede, of jammerkreten vraagd,
 Mee een gemoed zo hart als diamant geboren,
 Dat lacht, daar Lyderen in 't drabbig bloed versmoren,
 En spot wanneer een mensch hen-aansmeekt. om behoudt:
 Woedt als een Tigerin in 't Libiaansche woud,
 Wanneer een Jagtgespan haar eerst geworpen jongen,
 Daar zy hun voedzel zigt argliatig heeft besprongen.
 Bezolding heeft het niet, het trekt op Krygsgeluid
 Te Viervoet naar den-slag om 't voordeel van den buit.
 Daar zy 't verwonde Lyk, op 't Slagveld neêrgelegden,
 Door hunner Keem'len voet vermorz'len en vertreden.
 Nu schikt zig Zidons volk op zyn bepaalden stand.
 Elk heeft het Slingertuig in zyne regtehand.
 De stenen, scherp gekant, in zyne leed'ren tassen.
 De Pylen wel gestaalt, die op de Bogen passen,
 In dodend giv gedoopt, zo eerst gesmeerd, om vlug
 Te treffen, slingeren in Kokers op de rug.
 Maar 't Volk van Libanon, zo stug als Horebs rotzen
 Maakt de Agterhoede, en komt met yzelyke knotzen

In zyn gevreezde vuist, daar Leeuw-en-Panthervel
 Om zyne Schouders hangt voor 't oog van Israël.
 Dit yz'lyk heir, berugt by vreemden en geburen,
 Waar by Vorst Jabin volk en Wapens wilde, huren,
 Dit Heir, dat yders ziel tot tzitteringe dwingt,
 Word door een magtig tal van. Wagenen omringd,
 Van Wagenen voorzien met Seizen aan de wielen,
 Die in den Ommezwaay by honderden vernielen,
 Waar op een Troep, geleerd op 't rollend Krygsgerid,
 Die elk met heesch geschreeu ten Oorlog aanhitst, zit.

Des Konings Legervoogd zet onder dit gewemel,
 Geharnast als een Vorst zig op een witten Kemel,
 Wiens hals met louter goud, in Maankens afgedeeld,
 Waar op de Nagtvorstin Astarte staat verbeeld,
 Op 't PragtigSte is verSierd; wiens Pluim met ed'le stenen
 Vol zwier beregen is. Hy rydt om 't Leger henen;
 Bezieet of yder een in Oorlogsorte staat,
 En geeft het laatst bevel aan Hopliên en Soldaat.

Misschien zal Debora op dit gezigt bezwyken.
 Neen! haar gelove weet van wankelen nog wyken.
 Zy werpt zig aan het hoofd van-hare benden, neer,
 En smeekt vol Heldenmoed: dat Isrels God, haar Heer,
 Zyn hooggedugte magt den Heiden kenbaar make,
 En 't Volk, ter dood gedoemd, uit zyn benaudheid slake.
 Zy Zweert, daar al het volk zyn hart den Here gav,
 Den zondehdienst van-Baal, voor Isrel ptegtig af.
 Al de Eng'len kyken neer, begerig om te aanschouwen
 Den wond'ren Mannenmoed der dapperste aller Vrouwen.

Zy gaat door God gesterkt, in ziel en zin verblyd,
Met haar bekeerd gevolg al juichend naar den stryd.

Debora.***Inhoud van den derden zang.***

*Een vrezlyk Onweer barst ten donk'ren Hemel uit.
 Dat Jabins Heir verschrikt, en angstig om doet dwalen:
 Maar dapp're Debora der Godheids hulp beduidt;
 En haar verzeek'ring geeft van 't heerlyk Zegepralen.
 Zy grypt de Wapens aan, die 't Heidens Heir versmeet,
 En deelt ze juichend uit aan bare trouwe Helden.
 Haar aanval wekt eensklaps een' naren jammerkreet
 In 't Leger Siseraas, dat valt op Thabors Velden.
 Zy spaart nog Wapenhuiz, nog Heiligdom, nog Hov:
 Maar legt het, God ter Eer, in 's Vyands bloed en stov.*

Dat nu een vlugge Geest, een uit de zaal'ge Reiën,
 Die hun volmaakte stem, aan Citers en Schalmeiën
 Verenigen ter Eer van 't onbevleete Lam,
 Op witte vleugelen onzichtbaar nederkwam;
 En leerde my hoe best 't verderv van Jabins Scharen,
 Voot hun gezigt geschied te spelen op myn Snaren.
 O Engel des Verbonds! die uit het eeuwig ligt
 De Wereld overziet, terwyl voor uw gezigt
 De Seraphs zonder tal met neêrgeslagene ogen,
 Steeds brandende in Gods min, uw heil'gen naam verhogen:
 Leer gy my selv de wyz waar op gy Abrams Zaad
 Zo wonderlyk verlost uit zyn benauden staat.
 Hoe gy het Vuur, den Wind, den Hagel uit de Wolken,
 Den Donder nederschoot tot schrik der boze volken.

Hoe 't Cherubynendom den wapenkreet verwekt,
Als gy tot Jakobs heil den heiden tegentrekt.
Is 't waar, voel ik myn ziel door Goddelyke glanszen
Gekoesterd en verlicht? of daalt van 's Hemels Transzen,
Een snelle troongezant op witte wieken neêr?
Bestierd hy door zyn kragt myne anders zwakke veêr?
Hoe 't nu ook wezen mag ik voel myn boezem dwingen,
Om tans de Zegepraal van myn Heldin te zingen.

Toeh Barak aan de zy van myne Godsheldin
Met vyvpaar duizend Man van Thabors steile tin
Gemoedigd nederkwam om wederstand te bieden,
Toen wierd op 't onverwagtst het hart dier boze lieden,
Wier godlooz Legerhoofd vast riep tot Debora:
Koom af, vermeet'le! er is nu langer geen genaê
Voor u, nog voor uw volk! koom af! nu zult gy boeten
Uw Trotsheid, waar door gy het waagde onz dus te ontmoeten:
Ontzaggelyk verschrikt door wond'ren van Gods hand.
Zyn Wyzheid, groot van Raad, en magtig van versland,
Maakt zig nu openbaar ten ondergang dier volken,
Aan Satans wil geboeid. Men ziet nu in de Wolken
Een wonderlyk gezigt, voor dezen nooit gezien.
Het wekt voort de aandagt op van alle de Oorlogsliên.
De gantsche lugt, nog straks verlicht door 't Zongeflonker,
Word hier gantsch helder rood en ginder ak'lig donker,
Waar uit de starren, elk in enen kring van bloed,
(Zo 't toeschynt aan het oog) vol flikkerenden gloed,
Daar elk een Zon gelykt, het aardryk overstralen.
De Zon, die voor dien glanz haar hoofd scheen in te halen,

Keek weder uit zyn kreitz, maar rood als inkarnaat.
De Heiden, die het oog verbaasd ten Hemel slaat,
Verbysterd waar hy was, vraagt zyne Wichelaren,
Die, in 't verstand verward, de vreemde lugt bestaren:
Wat dit gezigt beduid? geen nood! roept dit gespuiz,
Geen nood! begunstigde! wy horen het gedruiz
Van Peörs donderen, die 't Lugtgewelv doen dreunen;
Hy noopt natuur om u, o Helden! te ondersteunen.

Er was een Eikenbosch, niet ver van deze streek,
Er murmelde een geruisch van Kizons zilv'ren beek,
Maar anders kon men hier het minst gerugt niet horen;
Der werelds gloeiend oog kon door zyn kruin niet boren;
Geen kwelend Pluimgediert, de vreugd van Veldeling,
Steeds voor den molyk schuw, die in. zyn toppen hing,
Verbleev in deze Wyk van mymrende ak'ligheden:
Hier wierd het beeld van Baal eerbiedig aangebeden,
Daar stilte en donkerheid het bygelovig volk
Tot Aandagt wekt. Hier stygt de bruine Wierookwolk,
Dien Drekgod aangezwaaid by 't wonderlyk gewemel,
En misselyk gebaar der Priest'ren naar den Hemel.
Op hoogtens, toegesteld van 't klaverryke groen,
Wierd heden stier by stier geofferd hem ten zoen:
En om zyn hoge gunst, dien hy zyn volk wil tonen,
Zo 't bygeloov zig paait al meerder af te tronen.
Maar 't Papendom, daar 't vast het lillend groom doorzoekt,
Terwyl het Hebers God, zyn Volk en Dienst vervloekt,
Word, tot een blyk dat God dien hoon niet kan verdragen,
Door 't snelle blikzemvuur van 't Outer afgeslagen:

Terwyl des Hemels wraak, die zulk een Onëer ziet,
 Uit hare Vloek-fiool den donder nederschiet.
 Waar op de hagelsteên, van wonderlyke vormen,
 Neêrstorten in 't geloei der yzelykste stormen.
 Eerd roept de Heiden uit: O Baal! wat wil dit zyn!
 O Godheid! help onz nu! maar voort noopt hem de pyn
 In menigen kwetzuur, verwekt door vuur en stenen,
 Naar elke wond te zien. Zy smyten 't Krygstuig henen
 En lopen om den Artz, daar hunne pyn vast groeit.
 Maar och! al de Artzen zyn door 't zelve vuur geschroeid,
 En kruipen door het Heir al kermende in hun smarten.
 De grond geevt krak op krak. Nu smelten alle harten
 Der Enaks Kinderen, de voorste in het gelid,
 Elk knarst, zig zelven moê op 't klappende gebit.
 Den Kedareen, hoe stout op 't eerste zien der wond'ren,
 Vergaat de dart'le lust om Jakob naakt te plond'ren.
 De wrede Philistyn, de ontmenschte Zidonier,
 Verlaat met Libans Rot de ontroule bloedbanier,
 En werpt vast handen bloeds verwilderd naar den Heme.
 Dog 't Godlooz Legerhoofd sluipt onder dit gewemel
 Met all'zyn Ridderen naar zyne Legertent;
 Nog even trotz van hart in 't midden der ellend.

Ga voort, vermetele! voor God nog mensch te vrezén!
 Dit Oordeel zal voor u ook wis rampzalig wezen!
 Verwagt der Drekgoôn hulp, zy horen geen gebeên,
 Straks word uw stoute kop van zynen romp gesneên,
 Als uw weerbarstig brein zit aan de vloer genageld.
 Dan, daar Jehovaas wraak op zyne haat'ren hageld,

Kykt al het Eng'lendom, dat Israël omsluit,
Gelyk een kop'ren muur vol rein verlangen uit:
Hoe Isrels Oorlogsman hunn' handen zal bestieren;
Op dat zy vol gejuig op Jabin zegevieren.

Regt boven Thabors Spitz voor 't oog van Debora,
Vertoonde zig de Boog, een teken van genaë,
Zo als hy op Gods wenk na 't zinken van de volken,
Tot Vader Noachs troost zig voordeed in de wolken.
Langs deze tradt de Heer, die zyne Voetbank maakt
Van de onbemeetb're lugt, die met zyne ogen blaakt,
Als of een blikzemvuur al de aarde in brand zou zetten,
Om nau op Debora en haar bedryv te letten.
Zy, door Gods Hemelsspraak op 't gunstigste onderrigt,
En door zyn goeden Geest in hare ziel verligt,
Voert met haar Medgezel, door haar ten stryd geroepen,
De brave Barak 't volk te midden in de Troepen
Van Jabin. Ylings vat zy 't moordende geweer,
Dat al het Heidensrot angstvallig wierp ter neêr.
Myn kloeke houdt vol moeds het puik der Beukelaren,
Zo menigwerv beproevd in Orelogsgevaren,
Zo vaak met bloed bevlekt by Chams vervloekt gebroed;
De dapp're Barak, reeds geverwd met vyands bloed,
Gehard door het geschreeu der stervende Oorlogsbenden,
Die, door het vuur gebrand, vast sneuv'len vol ellenden,
Gespt zig een Pantzer aan. Zy deelt nu reeds als buit
De Helm, Rondas, en Speer aan zyne Mannen uit.
Daar 't yz'lyk onweêr vast den Donder, Hagelvlagen,
(Zo vreez'lyk of het waar de jongste dag der dagen.)

En 't vuur ter nederschokt op Kanaäns geslagt.
Dog zo veel duizenden door 't onweer omgebragt,
Zyn niet te rekenen, by hen die in het sneven
Van hunn' spitsbroederen nog levend zyn gebleven.
't Is nog een vrees'lyk heir, dat zig op 't Oorlogsveld,
Door Spyt, en Wraak, en Smart vervoerd, te were stelt.
Zo zal een Leeuw, daar hy zig dood'lyk voelt getroffen,
Op Libans steilte niet aëmegtig nederploffen,
Ofschoon het gudzend bloed, dat, hoe de pyne prangt,
Zyn wraak door 't oog verhit, aan zyne Manen hangt,
Ten zy hy heeft beproevd wat 't uiterst van zyn pogen,
Het Brullen op het hart zyns Moorders zal vermogen.
Het Volk, verwoed van Ziel, nog strydbaar onder al
De Ellenden die het hoort en ziet in Thabors dal,
Grypt weer de Wapens aan, en Zweert by zyne Goden,
Dat het op Israël zal wreken al die noden,
En Aarde en Hemelgoôn verzoenen met hunn' moord.
Hun zeggen is hun doen. Zy rukken werklyk voort.
Maar 't Stryden is vergeevsch. De Hemel is hun tegen.
De Vloek van Kanans Zaad verkeerd in enen Zegen
Voor Isrel, dat zo lang met tranen heeft gezaaid,
Dog nu door zynen Kling een Oogst van lyken maait.
Zy dringen in het hart van Koning Jabins benden.
De bleke Schrik, het Kroost van Zonden en Ellenden,
In 't Paradyz gebroeid uit Zaden van de Vrugt
Des duurverboden Booms, gestoovd in Edens lugt:
Was in 't verwaten hart van Jabins Wagenaren,
De Aanhitzen tot den Kryg met tzippering gevaren.

Er Klinkt geen Wapenkreet uit hunn' gevreezden mond,
 Ter moediging van 't Heir en schrik van Isrel rond.
 Zy wenden, stom van angst, de scherpe seissenassen
 Van Jakob af, en vliên gelyk de blode dassen:
 Maar sturen 't Wagenrad door eigen Krygers heên.
 Elk schreeut: verraad! verraad! De Kemelen vertreên,
 Daar hunn' beryderen zyn op den Grond geworpen,
 En zy aëmegtig bloed in plaats van Water sloppen,
 't Verlegen Voetvolk, dat nu nergens weet te vliên.
 Hier vlugt een bende weg, die nailyks op durvt zien,
 Dan Och! in 't vluchten zien zy zig de Kizons stromen,
 Met Kedumim vermengd al loeiend tegenkomen;
 Zy worden door den Vloed ontzagg'lyk weggevoerd.
 Ginds vliedt een ander Rot, op dit Gezigt beroerd,
 Naar 't allerhoogst gebergt, daar 't in de wyde monden
 Des aardryks, als het Zaad van Korah word verslonden.
 En andre zetten zig, nog van 't pantzier bezwaard,
 By zessen te gelyk op menig Oorlogspaard.
 Dan Isrels zwaard, het zwaard des Heren kervt zyn voeten,
 Waar door zy met dien Last ter aarde sneuv'len moeten.
 De Trotsche Legervlag, die van het Paviljoen,
 Waar onder Sisera, als een verdreven hoen,
 Met al zyn grootsch gevolg verbaast was heen gevlogen,
 Ontdekt zyn schuilplaats tans aan myn Heldin hare ogen.
 Zy voert een bende (daar zy Barak laat begaan
 Met al het ov'rig Volk.) op deze Veldtent aan.
 Zy grypt in heilgen drift een slagzwaard van de Velden,
 En treedt vol vuur er in, en roept: waar zyn de Helden?

De dapp're Mannen, die nog straks, zo wreed als stout
't Onnozel Volksken, dat op Abrams God vertrouwt,
Bedreigden, door hun kling-tot èèn toe te verderven!
Tza Braven! nu is 't tyd te winnen of te sterven!
Stelt u te weer! Zo niet gy valt met enen hou.
Wat schande voor een Held te sterven door een Vrouw!
Een Vrouw, wie ge onlangs zwoer, ter eer van uwe Goden,
In 't aanzien van haar Volk al juichende te doden!
Treedt toe! wat zammelt Gy! dit zegt ze, en zwenkt het zwaard,
De Vorst der Enakim ploft brullend nederwaard
Op 't voelen van de sneê door zyne levensaëren,
Gelyk een stevige Eik, die, daar hy honderd Jaren
Zyn Kruin ten Hemel stak, en zyne wort'len schoot
In 's aardryks ingewand, door enen donderkloot
Uit 's Hemels Wapenhuiz, op 't onverwagtst getroffen,
Tot schrik der Vogelen ontzagg'lyk neêr moet ploffen.
De trotsche Zalmona, die wrede Philistyn,
Die van zyn daên, als hy in Voorspoed pleeg te zyn
Heldhaftig snorkte, voelt, naar's poggers aard, op 't blinken
Des zwaards van Debora, zig al den moed ontzinken.
Hy zit gansch werkeloos op zyne Veldmatras.
Zy houwt Hem in den Halz. Met blaazt hy in den plas
Van 't reut'lend hartenbloed van zyn getrouwe Knegten,
Die voor de Veiligheid van Hem nog wilden vegten,
En vegtend sneuvelden, zyn laatsten Adem uit.
Maar Zeba de Arabier, die door den groten buit,
In Kryg op Kryg met moord en plonderen gekregen,
Een koninglyke Schat bezit, biedt, gantsch verlegen,

En zonder dat hy wikt wat hy myn Brave biedt,
Al zynen Schat; ten eind hy 't leven tog geniet.
Ja, zegt hy, dapp're Vrou! ik zweer u by de Goden,
Indien genaë uw hand verhindert my te doden,
Zo gy my 't leven schenkt, zal ik u door den Trou,
Ik ben nog ongehuwd, verheffen tot myn Vrou.
Gy zult als een Vorstin een magtig volk beheren.
Met een begint hy by Astarte en Baal te zweren,
En knarzetand en stampet verwilderd en verwoed.
Zy steekt hem in de borst. Hy wentelt in het bloed,
En 't duurt nog langen tyd, eer 't worstelende leven,
Hoe zeer hy het vervloekt, dien booswigt wil begeven.
Een woeste Zidonier, zyn trouste Lotgenoot,
Schreeut by het Lyk zyns Vriends: Verlaat gy in den nood
Uw Dienaars nu, O Baal! 'k vervloek het u meer te eren,
Zie 'k door geen Hemelsvuur dit boze Wyv verteren!
Met schiet hy toe gelyk een dolle Tigerin
Den Jager tegenstreevt, en dreigt myn Godsheldin,
En grypt haar by de keel, en ziet met blikz'mende ogen
Haar aan, en roept 't gaat wel! gy zyt in myn vermogen,
Ik heb zo menig Held den dart'len trotz verleerd,
'k Heb Vorsten, groot van naam, door mynen vuist verneêrd;
'k Zal u!... Dog daar hy poogt haar 't Ooriogsstaal te ontwringen;
Om dat, met hete woede in hare borst te dringen,
Schiet hare bende toe, en maakt dien snorker af.
Nu vindt een gantsche drom van ed'len hier zyn grav,
De prille Jeugd, de Roem van Libans Edelknaben,
De Blom van Zidons volk, vrywillig in de Wapen

Gegord tot dezen kryg, de bevende Ouderdom,
Om de Oorlogskundigheid, en agtbaarheid alom
Vermaard: 't moet alles hier door 't Zwaard van Isrel vallen.

Maar Sisera, alleen meer waardig dan die allen,
Was op het naderen van Debora, bedugt
Dat zy hem vellen mogt, arglistig weggevlugt.
Hy sprong op ene Koetz, die hem in 't zegepralen,
Als Hazor vol gejuich zyn Veldheer in zou halen,
Als Meroz hem met spel en zangen had ontmoet,
Ter Staatzy dienen zou. Dog zyner knechten bloed
Vervuld den Wagenbak, des vliedt hy op zyn benen.
Vast wadende door bloed, onzinnig elders henen.

Dan, daar de magt des Heirs voor myn Heldinne zwigt,
En zy met 's Hemels hulp veel wonderen verrigt:
Ten blyke, dar de Heer, Grootmogend in zyn werken,
Wanneer 't zyn Almagt wil het zwakke kan versterken:
Daar zy vast bezig was de Tent van 't Legerhoofd
Te plond'ren van het goed aan Isrel eer ontroovd:
Rigt Barak, daar 't gerugt, luidschreeuwend van vermogen,
Reeds met een droeve maar hem was voor uitgevloegen,
In 't magtig Harozeth een yz'lyk bloedbad aan.
Niet een had daar het hart om hem te keer te gaan.
Het gruwzaam Wapenhuiz, gepropt met gladde speren,
Met Schilden, die verhard, vergivte Pylen weren,
Met Helm, en Slingertuig, met Bylen, Boog en Zwaard,
En menig Wapenrok, naukeurig daar bewaard
Voor 't staal invretend roest, stondt leeg, nu Jabins Troepen
Door Veldheer Sisera ten Oorlog zyn geroepen;

Nu Sisera zyn Heir, op bloedvergieten heet,
 Als eer de Vorst des Nyls in 't Harnas had gekleed.
 Dog nu Held Barak, als een Bliksem opgekomen,
 Dien niemand in zyn Vaart, zyn snellen Vaart kan tomen,
 In Harozeth verschynt; is nergens tegenweer.
 Men raast om Wapens, loopt om Wapens op en neêr
 Door die gedugte Stad: dan waar men, onder 't beven
 Van angst, naar Wapens vraagt: geen een kan wapens geven.
 In dezen staat, waar in de Wanhoop, Vreze, en Schrik,
 Dat ongewapend Volk vast elken ogenblik
 Al meerder weerlooz maakt: houwt Barak met zyn benden,
 Hen met hun eigen staal ter doding in de lenden.
 Nu smelt een naar Gekerm, een jamm'rend Och! en Wee!
 Een hopeloos Geschreeu in ene tranenzee
 In 't midden van de Stad had Baal, het Hoosd der Goden,
 Een Tempel. Derwaarts was 't ontkomen Volk gevloten;
 Daar wriem'len ze onder een, gelyk de Mieren doen
 In 't gaêren van den Kost voor 't schrale jaarfaizoen.
 Daar vlugt de kranke Vrou, een Voorwerp van ontsarmen,
 Daar vliedt de Moeder heen en houdt het Wigt in d'armen;
 Daar bergen Kind'ren zig, om dat de Vader daar
 Verberging zoekt; daar schuilt de gryze Wigchelaar,
 Gevolgd door enen Drom droomspellende Profeten,
 Die, hoe verwaand voorheen, nu nergens uitkomst weten,
 Daar bergt de kloeke Zoon zyn' kreup'len Vader, als
 Zyn allerdierbaarst Pand; daar hangen aan den Hals
 Der Mannen Vrouwen, flus in 't Kraambed nog gelegen,
 Wier teder zuigend Kroost wierd aan een Spiez geregen;

Daar torssen Vrouwen, trou en lievderyk van Aart,
De Leiders harer Jeugd, gewond door Baraks zwaard;
Daar slepen Zy, die van hunn' Goed'ren, Have en Schatten
Niet scheiden konden 't geen hunn' Hand en Schoot kon vatten
Van hunn' Kleinodien. Een ander, meer bedagt
Voor 't Levensonderhoud, heeft Kemelen bevragt
Met zo veel nutb're Spyz als men ter vlugt kon gaëren.
Die ruime Tempel, tans een Kuil der Moordenaren,
Steeds loerende op het Bloed van Therahs edel Zaad,
Is voor dien woesten Hoop een 'tyd'len toeverlaat.
Zyn hoog gewelvzel geeft vast weerklink op het huilen
Des bangen Vlugtelings, die daar zig wil verschuilen,
Daar deze zieltoogt, die verminkt is, die van Dorst
Met nare Stuypen sterft aan de uitgedroogde Borst.
Een ander zit en weent; om dat zy Vriend en Magen,
De Inbeelding grievt de Ziel, in 't Vlugten sneuv'len zagen;
En ginder valt een Deel met een demoedig Hart
Voor Peör dien het smeekt om ligting in de smart.
En dat het Hem behage om Isrel te verdelgen:
Men zou voor deze Gunst het eêlst der huwlyks Telgen,
Der Moed'ren liefvste Kroost verteren in de Vlam.
Maar toen Jehovaas Knecht door ene Boô vernam:
Dat duizend duizenden zig onder Peörs daken,
Door Wanhoop, Bygeloov, en Vreez vervoerd, verstaken:
Toen, toen gav Baraks mond 't zeeghaftig Israël,
Dat y vert voor Gods Eer, tot 's Heidens Schrik, bevel
Om dit Gestigt, waar men de Godheid bleev onteren,
Met Al wat daar in schuilt door 't Krygsvuur te verteren.

Het duurt maar luttel tyds, of 't staat aan allen kant,
 Eer iemand zulks belet in ligten laien brand.
 Wie kan Helaas! het Wee! dat Mannen, Kroost en Vrouwen,
 Regtveerdig overkomt door tong of penne ontvouwen.
 Des Hemel Wraakfiool ontlast zig op hun kop,
 Als op den Sodomyt. Dan, daar de Geveltop
 En 't marmeren Gewelv van Peörs huiz veel Zielen
 In 't nederstorten gantsch verpletten en Vernielen;
 Daar elk, die vlugten wil, gekwetst, geschroeid, bebloed,
 Door slank en dikken rook den Vlam loopt in 't gemoed,
 Trekt Barak uit de Stad, die nu aan alle hoeken
 Een deerlyk Schouspel toont om myn Heldin te zoeken.
 Zy komt Hem onder 't oog by 't trommelend Geluid
 Der reiende Oorlogslieën, en zegt Hem haar besluit:
 Om zonder dralen zig naar Hazor te begeven,
 Waar Jabin met zyn stoet en staatzy was gebleven,
 En vol verlangen zyn aanstaanden Zoon verwagt,
 Na Hy Gods Eigendom gantsch te onder had gebragt.

Nu myne Debora, en 't Volk, dat door zyn adren
 En wondre Vreugd gevoeld, die Stad al spelend nadren,
 Meent Jabin: 't is het Heir, dat onder Sisera
 Het Isrel heeft Verdelgd. De Wagt, die vroeg en spaê
 Van zyne Torens pitz naar's Veldheers aankomst staarde,
 Riep: 'k zie des Konings Heir met blikerende zwaarde!
 En eindlyk schreeut hy uit: ik hoor Triumf geschal!
 Het dreunend Zegelied klinkt over Berg en Dal.
 De Koning stygt te Paard. Zyn Vorsten en Vorstinnen,
 Al de edlen zetten zig op sneeuwkte Ezellinnen,

Door Jonkers, uitgedod vol zwier en maiesteit,
 Door Staatjongvrouwen, schoon en weeldrig begeleid.
 Ja al de Stad loopt leeg om op gezwinde Voeten
 Het overwinnend Heir met Handgeklap te ontmoeten.

Maar welk een Ommezwaay voor Jabin, toen de Wolk
 Van 't stuivend Zand verwekt door Wagens, Vee, en Volk,
 Ligtveerdig henen vloog op Vleugelen der Winden.
 Hy meent in Debora zyn Legerhoofd te vinden,
 Zyn Dogters Bruidegom: maar vindt geen Legerhoofd,
 Wien Hy Schenkaadjn by Schenkaadjn, eer ontroovd
 Aan Isrels Sierady, blyhartig dagt te bieden.

Hy staat bedeest ... en vreezt ... en zet het op een vlieden....

Maar in het henenvliên word hy met al zyn stoet,
 Door 't heilig Staal ontzield. Er vloeit een Zee van bloed
 Langs Hazors buitenweg, als eer in Memphis streken,
 Toen 's Heren Engel zig wilde aan d' Egipter wreken
 Van 't kwaad, zyn Kinderen hardnekkig aangedaan:
 Toen Hy all' d'Oudsten moest van Vee en Menschen slaan.
 Des Konings liefde denkt nog in 't rampzalig sterven
 Aan 't enigst Kind, het Kroost, dat Zynen Troon moeste erven,
 Zy ligt hem aan de ziel hy giert met heesch geluid
 Wel driewerv Dogter! Och! myn Dogter! Dogter uit.

Het Godsheir naakt de Stad, den Zetel van Godloozheid,
 De School der Dertelheid, de Moeder van de Boozheid.
 Zy trekken in de Vest. Daar drinkt het dodend Zwaard,
 Zig zad aan Bloed. Daar word nog Mensch nog Beed gespaard.
 Daar komt al wat er leeft in 't plegen van de Zonden
 Ellendig om; daar ziet men 't Jufferschap als Honden

Geworpen op het Veld ter prooi van Kraai en Raav.
Daar ademt d'Edelman naast zyn geringsten Slaav
Zyn ziel ter hartwonde uit. Hier sneuvelen Boeleerders
Met hun Egtschendig kroost, daar snode Molochëerders;
Terwyl zy met het Wigt, dat knarzetand van Pyn,
En gilt van Wedom, Hem op te off'ren bezig zyn.
En ginder word een Drom vervloekte Wichelaren,
Daar zy der voog'len Vlucht vol bygeloov bestaren,
Ten dienst van 't arme Volk, beneveld in 't Verstand,
Van Gods genade ontbloot gepletterd in het Zand:
Daar menig Dregods beeld op deze Helprofeten,
En groomontlederen verwoed word neêrgesmeten.
En eind'lyk word de Stad met al zyn overschot,
Ten enemaal verbrand op Deboraas gebod.
Die, met haar kloeken hoop, den Roem van Isrels Stammen,
Handhavers van Gods Eer, die rokerige vlammen
Ontwykt, en in der yl, naar 't dart'le Meroz streevt,
Waar laffe vrolykheid 't bewind in handen heeft.
Daar houdt de Jufferschap door dart'le minnezangen,
Der Heren laffe ziel als door het oor gevangen.
Daar pronkt, daar lonkt, daar woelt, daar boelt men onder een.
Daar word Selaphia, zo grootsch als ongemeen,
Gevleid, gevierd, gediend. Maar onder al de spelen,
Die haar en haar gezin steeds de yd'le zinnen strelen,
Kykt Moeder Jezabel vast naar het Slagveld uit
Zy hoort, verbeeldt zy zig, alrede 't bly geluid
Der schelle Veldschalmey, der Harpen en Cymbalen.
Zy roept: daar komt myn Zoon, de Bruigom Zegepralen!

De mist verhinderde onz den aanval hier te zien.
 Dogzy bedriegt zig: 't zyn geen nad'rende Oorlogsliên,
 Waar meê haar wrede Zoon in onderscheiden togten
 Op der Hebreewen Heir Triumfen had bevogten:
 't Is Isrels Zegelied, dat met gewyden val,
 Tot roem van zynen God rolt over berg en dal.
 Daar Debora, om niet te ontydig zig te ontdekken
 Langs holle wegen 't heir naar Meroz heên doet trekken.
 Alrede spoede zig der Werelds vlamvend oog
 Naar de Avondkim; men zag aan 's Hemels blaauwen boog
 De vale schaduw zig in 't slaap'rig Oost verspreiden;
 De donk're nagt zou straks de Maan ten tone leiden,
 Nog had men Sisera, wiens Heldendeugd, wiens Lov,
 By elken Wedergalm gehoord wierd door al 't Hov,
 Nog had Selaphia, haar Bruigom niet vernomen.
 Zy hoopt.... zy wenscht.... de min doet haar het ergste schromen.
 Dog toen de Dagtoortz zig uitdoovde in den Jordaan,
 En men de Nagtvorstin zag in de wolken staan,
 Toen liet de Bruid niet meer in 't kwellende verlangen
 Zig strelen door het oor met spel en dart'le Zangen.
 'T Is Sisera alleen waar op ze angstvallig denkt,
 Vergeevsch is 't, of men haar de fynste wynen schenkt,
 Of men de spyz, gekneed voor Koninglyke Feesten
 Haar lagchend biedt: zy spilt door 't oog haar fynste geesten,
 En nut nog spyz nog drank. Nog komt haar Bruigom niet.
 Haar minziek hart bezwykt van zulk een zielsverdriet.
 Al 't Hovgezin met haar in zyn gemoed bewogen
 Vertoont zyn treurigheid in roodgekreten ogen.

Weg is al de ydelheid, wag Zang en Snarespel,
 En al wat vreugde wekt: nu sluipt het naar gekwel
 In yders bange borst. Men zondt in deze noden,
 Naar 't Heir van Sisera tot viermaal snelle boden:
 Maar geen der boden brengt een antwoord wederom.
 Niet een komt weer te rug. Des Veldheers Moeder klom
 Al een en andermaal, verward in haar gedagten
 Naar 't dak, vast vragende aan de daar gestelde wagten:
 Ziet! hoort gy dan nog niet den gang van 't Wagenrad?
 Daar ze om Selaphia haar vreez verborgen had,
 En die vol veinzery staag vleide, en 't best deed hopen,
 Ziet men haar nu, gelyk een razende ommelopen,
 Zy schreeut, als zonder hoop, met Jabins Dogter uit:
 Waar blyvt, waar blyvt de klank van 't bly Triumfgeluid!
 Waar blyvt myn dapp're Zoon! hoe! blyvt zyn Praalkoetz agter!
 Voort vliegtze met de bruid om hoog weer naar den Wagter,
 Terwyl al 't hovgevolg gedurig zyne reën
 Met yd'le waarheids schyn, de vreez ten spyt, bekleën.
 Wat zegt de vleiry, wat mag Mevrouw zig kwellen,
 Wat mag de Ryksprinses zig dus vergeevsch outstellen:
 Straks komt de Veldheer hier, die nu in 't Krygsgewoel
 Elk een der Ruiteren beschenkt met ene boel,
 Of twee naar elk verdient. Zou hy den buit niet vinden?
 Hy vondtze; en deeltze tans met zyne beste vrinden.
 Flus zien wy hem gekleed in een geslikt gewaad
 Zo heerlyk als de glanz der schoonste dageraat.
 Maar nalyks waren nog die honingzoete reden
 Der vleiry door 't oor ten boezem ingegleden

Of Isrels Heilandin houdt stand voor 't trotz gestigt,
Door 't kunstig vuur der Lamp en Fakkelen verlicht.
De Bruid Selaphia, in flaaute neêrgezegen,
Nog Jezabel ter dood beangstigd en verlegen,
Om 't Marren van den Held, de Maagdelyke Rei,
Aêmegtig door 't geweën; de Jonkers door 't gevele
Vermoeid; nog geen die zig in 't ruim gebou onthouden,
En 's Veldheer Jonge Bruid met zugt en klagt beschouden,
Word hare stille komst, zo wyz beleid, gewaar.
Zy dringt in 't Voorportaal. De Wagter roept: wie daar!
Maar eer hy tyding brengt van 't nad'ren der vyanden,
Word hem het moordend staal geboord in de ingewanden.
Hy sterft met enen gil, die al de wagt vervaard.
De slaauwr bruid, op wie elk een verlegen staart,
Zugt een en andermaal, tot ze eindelyk hare ogen
Van tranen druipende slaat naar de steile bogen
Der grootsch geboude Zaal op welker vloer zy ligt,
Eer zy nog spreken kan, beduidt zy door 't gezigt
Dat zy beweging hoort. Daar word haar mond ontsloten.
Help Goôn! dus barst zy uit, hier, hier word bloed vergoten.
Och vrienden! let er op 't verraad waan in dit Hov,
't Verraad, ik stel het vast, dat mynen Bruigom trov.
Hy sneevde. Zyne ziel aan myne ziel gebonden
Vloog in een zugt om my uit zyne diepe wonden,
Op 't ogenblik, dat ik door Lyding van de min
Die onz verenigde, verward in ziel en zin
Ter aarde nederzeeg als of ik, nu zyn leven
Al worst'lend' henen ging ook d' adem moeste geven.

Elk een herstelt zig voort om haar in hare smart,
 En hare ylhoofdigheid te spreken naar het hart.
 Men sprengt door al de Zaal hartsterkende Oliedroppen.
 Zy zwymt op nieu, men voelt alreê geen pols meer kloppen.
 Het eertyds schoon Gezigt draait in de Winkels om.
 De laatste Schrik bevangt het edel Jufferdom,
 Daar men vast staat en toevt om naar 't Portaal te kyken.
 In die Verwarring komt Gods Heir ter Zaal in stryken.
 En zonder dralen houwt het dodende Geweer
 Op last van Debora al deze Staatzy neêr.
 Nu klinkt er enen Kreet van Heren en Mevrouwen,
 Van Maagden uitgezocht tot speelnoods by het trouwen
 Der bruid Selaphia, van de oude Jezabel,
 Daar 't blikerende Zwaard, gevat op Gods bevel,
 Haar met de ted're Bruid en al de Speelgenoden,
 Wis een treureindend Spel, in enen slag moet doden.
 Het trotsche Meroz raakt door 't jamm'ren op de Been.
 Het Isrel, dat hier woont begeeft naar 't Hof zig heên,
 En vraagd; daar de ene gist, en de andere vol schromen
 De Waarheid denkt: wat Schreeu zo even wierd vernomen.
 Dog nalyks geeft de Mond van myne Godsheldin
 (Wier tegenwoordigheid dier Mannen Ziel en Zin
 Verbysterd; twyslende of zy tans wel Oor en Ogen
 In 't geen men hoort en ziet, gerust vertrouwen mogen.)
 't Opregt en breed Verhaal van 's Heren grote daên,
 Tot Roem van zyne Trou en Almagt te verstaan:
 Of al het Volk, dat eer misleid door Hoovsche streken
 Van Baraks Zyde was weemoedig afgeweken,

Dat Dat myne Debora zo onbedagt verliet,
 Valt ned'rig in de Schuld, en voelt veel Hartsverdriet
 Om 't vorig misbedryv, en smeekt de Roem der Vrouwen:
 Hen tog om 's Heren wil in 't leven te behouën;
 Dat zy door haar gebed des Hemels gunst verwerv',
 En 't Volk, dat met berou zyn misdaad kent niet sterv!
 Het vleit, het smeekt, ja zweert voortaan als trouwe Knegten
 Van hunnen Vad'ren God met haar re zullen vegten.

De Vrou van Lappidoth, zo êel, zo wyz van aart,
 Daar zy de Schrandeheid aan gulle goedheid paart,
 Zegt: Israël, nu God, die magtig is van daden
 En groot van Wyzheid onz met gunst wil overladen,
 Nu hy, die onz verlost zig over onz verblydt;
 Nu de onverwinb'te Held zig mengt in onzen strydt,
 En door zyn min genoopt van 't vorig kwaad wil zwjgen;
 Nu God zyn Ervdeel spaart wil ik u niet betygen.
 Zyt vrolyk Israël; want God heeft onz verlost,
 Dat Kanan baren goude en bloedrivieren kost.
 Blyv hier in dezen nagt, en als uit de Oosterkimmen
 Het blyde ligt des daags den Hemel op zal klimmen,
 Dan Jagen wy, vol moeds den Heiden Sisera,
 Dien groten Weêrparty van Abrams kind'ren na.
 Zo wy het Legerhoofd naar elders laten vlugten,
 Onz stond gewis veel kwaads van zyne wraak te dugten.
 Gelyk een boze slang, wien men den staart vertrat
 Het dodende vergiv nog uit zyn kaken spat.
 Op morgen zullen we onz aan hem volkomen wreken.
 Dan zal een zwakke Vrou zyn godlooz hoofd doorsteken.

Dus blyk het, dat de Hel vergeevsch zyn kragten spilt
Om Jakob te verdoen, want God is onz een Schild.

Debora.***Inhoud van den vierden zang.***

*Vrou Debora vervolgt des Heidens Legerhoofd,
 Die in Heer Hebers Tent al vloekende komt vlugten.
 Daar Jaël hem verbergt; en by te los geloofd,
 Dat by van haren moed geen kwaad hier heeft te dugten.
 Maar zy aan God getrou, en Debora verpand,
 Ziet naulyks door den slaap zyn wreed gezigt gebroken,
 Of spykert hem door 't hoofd; en heeft hem, dus vermant,
 Den kop van 't Lyv gesneên, en zig van hem gewroken.
 's Lands Moeder zingt Gods Lov, terwyl zy overwint.
 Waarom zy Israël aan 's Heren dienst verbindt.*

De blyde Dageraat, gelyk een Bruid bestoken
 Met wat'rend Diamant; met duizend duizend roken,
 De waazem van den nagt bewierookt, toonde tans
 Het lagehend aangezigt van d' Oosterhemeltranz.
 Myn Heilandinne ontwaakt by 't kriecken van den Morgen.
 Fluks zal zy voor het heil van hare kind'ren zorgen.
 Op Barak! zegt zy, op! myn kragt is weer verstaald!
 't Is gisteren nog niet genoeg gezegepraald!
 Des Heidens Veldheer vloodt. Wy zullen hem bezetten.
 't Vergivtige Serpent moet men den kop verpletten,
 De staart word ligtlyk dan van al zyn kragt beroovd.
 Er dwaalt nog menig lid met dat gevreezde hoosd.
 Hy sneuvele. Dan zien wy 't eind van onze Ellenden,
 Dan zien wy dezen dag den stryd Zeeghaftig enden.

Niet ver van Harad lag een welige Landou,
Meer dienstig voor het Vee, dan voor den Akkerbou.
Een streek, van ouds bedekt met saggelende Koejen,
En Schapen, die volop daar 't malsche klaver snoejen:
Hier sloeg Vorst Hobab (die met Mozes 't Krysgeweer
Op Kanan had gewet.) zig met zyn kind'ren neêr.
Naar 't Vlek in dezen Oort, door hem het eerst bezeten,
Wierd zyn geslagt nog daar 't Kenitische geheten.
Maar Heber, magtiger dan al het ander Zaad
Van Vader Reguël, dat dit gewest beslaat,
Had, toen zyn troepen Vees vereischten ruimer weiden,
Zig met zyn Huizgezin van 's Vaders huiz gescheiden.
Hy sloeg zyn hutten neêr in 't oog van Kedes vest,
Zaänaim, een Eik, voorlang in dit gewest,
Om zyne wond're hoogte, en breedte, die de dalen
Beschutte voor den gloed der middagzonnestrallen,
Met eerbied aangezien belommerde de Tent,
Die hem ter woning strekt. In Judaas landellend
Hoorde elk van zyn Gebuur met diep bewond'ren spreken:
Tot welk een Ryk bestaan die Herder uit mogt breken.
By zyn geslagt bemind, by zynen vriend geëerd,
By trotsche Jabin, die nu Isrel had beheerd,
Bejegend met ontzag, ging yder zig verkloeken,
Om vriendschap met het Huiz van dezen Man te zoeken.
Zelv sloot der Heid'nen Vorst met hem een Vreêverbond,
Mids hy op zynen tyd de juiste schatting zondt.
Men gunde hem met gaê en kroost in rust te leven,
Een voorregt dat niet een uit Jakob wierd gegeven.

Des Hemels trouwe zorg, die zo veel goedigheid
En ongemene gunst op hem hadde uitgebreid,
Had hem in 't Huwelyk een brave Vrou geschonken,
In welker ogen Deugd, en Moed, en Wyzheid blonken.
Een tritz van deugden, wis drie Paarlen aan de Kroon
Van 't lievdewekkende huizvrouwelyke schoon.
Zy was Heer Hebers Roem, zyn Lust, zyn Welbehagen,
Met hem een hart een ziel sint hare prille dagen.
Hy was haar hoogst vermaak, de wellust van haar hart.
De Tederheid dier Vrou neemt deel in Isrels smart.
Zy hoort vast dag op dag de dodelyke rampen,
Waar 't Kroost van Zippora, haar maagschap meê moet kampen.
Haar Geest versmelt van angst zy klaagt het vaak haar Heer,
Dan, Och! dat klagen gaat geen woedend volk te keer.
En wil zy 's Heidens Wraak met haar gezin ontwyken:
Zy late dan voor al geen medelyden blyken.
In die vertwyffeling, die ze om 's lands noden voelt,
Daar een verward gepeinz in haren boezem woelt:
Meldt haar het bly gerugt, den Thabor afgevlogen,
Het geen daar was gebeurd door Gods gedugt vermogen,
En Deboraas beleid. Zy staat verwonderd stil,
Aanbid met diep ontzag des Heren goede wil.
Haar Egtgenoot was tans met zyne Herdersknaben
Naar 't gindsche Veld gegaan ter schering zyner Schapen.
Zy arbeide onderwyl, gezeten op het gras,
Als een regtdeugdlyk Wyv in vette Wolle en Vlas.
Dog toen de zuider Zon met hete Middagstralen
De Bergen roostede, de woest gelegen Dalen

Van eenspleet, wagte zy in schaâu der Eikenblaên
 't Omstandiger berigt hoe 't Barak was vergaan;
 En of Vrou Debora gesterkt door d' arm des Heren,
 Op haren weerparty volmaakt mogt Triumferen.
 Dan daar zy zit en wagt naar 't nadere berigt,
 Vertoont zig Sisera voor haar verbaazd gezigt.
 Zy kent d' Aardswingeland van Vader Abrams loten,
 Den schrik van Israël haar Bond-haar-Ervgenoten.
 Den Wreedaart op dit uur tot zwymens toe gemat,
 Begusd van Oorlogszweet dat uit zyn haren spat,
 Verzoekt zy onder 't Dak van hare Tent te komen.
 Hy had, verbeeld hy zig, geen onraad hier te schromen.
 En vliedt des gantsch verhit ter harer Veldtente in,
 Zig vleiende te zyn by Isrels Vyandin,
 By ene Vrou, die hem wel veilig zal verstecken.
 Hy vlyt zig hygend neêr, en dekt zig met een Deken.
 Zyn borst en kele brand van een' onlydb'ren dorst,
 Zyn tong is uitgedroogt, en de eer gedugte Vorst,
 Die zo veel: volkeren voor zynen kling zag beven,
 Smeekt nu een Vrou: dat zy hem enig vogt wil geven.
 De kloeke Jaël, door voorzigtigheid bestierd,
 Al heimelyk verbtyd, dat zy het Ongediert,
 Dat 's Heren Wynberg lang boozaartig had vertreden,
 Omsingeldzag, volbrengt vol Schrandeheid zyn beden,
 En denkt in haar gemoed op edeler bedryv
 Dan Judith ondernam ten koste van het lyv
 Des groten Holoseerns. Zy, van een groot vermogen,
 Beguigelt door het goud des trotzaarts slaap'rige ogen.

Hy eischte water slegts. Zy reikt in ene Schaal
Van goud hem zuivel toe. Haar vriendelyk onthaal
Misleide Sisera, die niets nu scheen te vrezē:
Maar dagt by Hebers Vrouw in veiligheid te wezen.
Zet u, beveelt hy haar aan d'Ingang van de Tent.
Zo het vervloekte volk om my zyn boden zendt,
(Dus vloekt in zynen nood in 't drinken van het zuivel,
Ten teken van zyn Trotz, nog die gevleezde Duivel.)
Zo iemand vraagt van 't Rot, dat Baal nog Moloch vreezt,
Het vreeze voor myn wraak! of ik hier ben ge weest,
En werwaards Sisera zig heden heeft begeven?
Zeg: dezen zag ik niet. Behou my by het leven.
Zy ziet hem vrolyk aan, zwygt stil, en wel te moē
Dekt zy Gods weêrparty weer met den deken toe.
Zy zet zig aan de Tent, vervuld met rein verlangen,
Dat enen diepen slaap zyne ogen mag bevangen.
Driewerv verzugte zy: dat God haar zuiv're beē,
Gelyk hy onlangs die van Isrels Moeder deē,
Tot Eer van zynen Naam, en Jakobs heil wou horen!
Driewerv zag zy de Lugt gelyk de Zonne gloren.
Maar toen een vuur'ge straal naast hare zyde schoot,
Vertroude zy, dat God haar zynen bystand boodt.
God, die zyn Israël zo strenglyk had geboden:
Het Nageslagt van Cham door 't Oorlogszwaard te doden.
Daar Jakobs Rigteres d' uitvoering nam ter hand,
Daar heure grote daēn nu klonken door al 't land,
Daar past het Jaël ook gehoorzaam op te merken,
En met Vrouw Debora als Dienares te werken.

Men noeme dan deez' daad van Jaël valsch nog kwaad:
Maar Trou aan Debora en volging van Gods Raad.

Nu luistert zy en hoort den matten vlugter slapen,
En naden zagtkens hem. Zy heeft geen Oorlogswapen,
Geen Zwaard, geen Spiez, nog Pyl, nog scherpe Slingersteen,
Waar meê hy Israël nog flus wou tegentreên,
Toen hy met enen slag zo vele onnooz'le zielen
Door zyne Kryg'ren dagt vermetel te vernielen.
Zy heeft een Hamer reê, en rukt uit hare Tent
Een nagel, scherp van punt. Eer hy zig overênd
Kan regten, daar zy hem ziet op de zy gelegen,
Daar zy geen tyd verspild met nutlooz overwegen,
Dryvt zy de Nagelpunt met zo een harden klop
Door bei de slapen heen van zyn godlozen kop,
Dat zy, met brein bemorst diep in den grond blyvt steken.
Zy werpt den Hamer neêr, en slaat, vol moeds, den deken
Van 't Rif, en rukt met drift het Lemmer uit de scheê.
Zy grypt zyn eigen Zwaard, en houwt met ene sneê
Hem daar den kop mede af. Zy, door geen woedend grommen,
Door geen verwilderd oog, nog geen erbarmlyk krommen
Van onverdraagb're pyn, nog Tandgeknars vervaard,
Blyvt na dit grootsch bedryv gelyk voor heen bedaard,
En dankt den goeden God voor zyn grootdadigheden.

Maar Debora, die nu op alle hare treden
Zo menig Myl in 't rond den bangen vlugteling,
Tot Benden zaamgedromd versloeg door Isrels kling:
Noopt Barak zig met haar naar Jaël te begeven.
Daar liet gevoelt ze in 't hart, des vyands hoofd het leven.

Zy rennen zegeryk, hun voeten met het bloed
 Der Heidnen verwende, die dapp're te gemoet.
 Zy ziet hen nalyks, of, door edel vuur aan 't blaken,
 Terwyl een lieve lach rolt uit haar roze kaken,
 Wenkt zy hen naarde Tent. Ja roept, op nieu verkloekt:
 Komt herwaards en ziet hier den Kryger dien gy zoekt.
 De brave Profetes, die reeds voorheën kon spellen,
 Dat ener Vrouwe hand dien sterken zoude vellen,
 Die als een Haaz, die zig in 't bevend kruid verstak
 En opgeroken wierd door enen vluggen Brak,
 Door haar en haar gevolg, op 't blikkeren der klingen,
 Angstvallig wierd gejaagd uit zyne Legeringen:
 De kloeke Debora treedt nu in Jaëls Tent.
 Daar ziet zy Sisera, die zo veel landellend
 Aan Isrel had verwekt, genageld, doorgehouwen.
 Zyn Woede, Wanhoop, Pyn, en Trotz kan men beschouwen
 In al den ommetrek van 't grynzend aangezigt,
 Dat in 't gedolde bloed en brein begraven ligt.
 Fluks vliegt het wild genigt uit Kinaas vette velden,
 Om aan gantsch Israël het eind des stryds te melden.
 Het wekt heel Gilead, en Dan, en Aser op,
 En al wat niet verscheen op Thabors steile top,
 Om tans Vrou Debora, als met gevlerkte voeten,
 Een een demoedig hart, heilwenshende te ontmoeten.
 De Zee, het Land loopt leeg om Sisera te zien,
 En haar als Rigteres zyn hulde en trou te biën,
 Met smekingen, dat zy elks misbedryv vergeve.
 Dat Moeder Debora, dat Veldheer. Barak leve!

Dat Jaël zy geroemd zo lang de gouden Zon
 De wereld overlicht, dat dapp're Zebulon,
 Dat strydb're Naphtalie, dat de Edelen der Volken
 In eeuwigheden zyn gezegend uit de wolken!
 Zo zingt de menigte in haar reien bly te moê,
 Myn grote Godsheldin en hare vrienden toe.
 De Maagden trommelen op 't bly geluid der snaren,
 't Zoetluidende Muzyk noodt selv de Legerscharen,
 Die in het eeuwig ligt, bevryd van allen dwang
 God juigend hulde doen, te luist'ren naar dien Zang.
 De blyde Melody der huppelende reien
 Geevt antwoord op den Toon der Harpen en Schalmeyen.
 Gods Wond'ren, Deboraas en Baraks vroom Beleid,
 De Moed van Jaël word volmondig tans verbreed.
 De Bergen luisteren, de Zeën krygen oren,
 Daar zy uit enen mond dit bly Triumslied horen.

O Horebs stug gebergt! Gy hebt, toen Abrams God
 Het reizend Israël beschonk met zyn gebod,
 Al de Aarde en Hemel zien op zyne komst bewegen,
 Daar al de Volkeren met tzipperinge zwegen.
 O Seir! gy! gy zaagt dien God in een kolom,
 Daar hy de Heirbaan weez voor 't draagbaar Heiligdom,
 Na hy zo vrezelyk, door nooit gehoorde wond'ren,
 Zyn Volk van al 't geslagt der wereld af wou zond'ren.
 Ook Thabor, en met hem de Bergen in het rond
 Ontzetten zig toen God, ter staving van 't Verbond,
 Waar in hy Abrams Zaad had eeuwig trou gezworen,
 Op 't yzlyk donderen, verwekt door de Englen koren,

Weerligtend nederkwam, om zynen Gunstgenoot
Tor schrik der Heidenen te redden van den dood.

Nu scheen het of de Geest van Debora Poëten,
Als El-en-Medad eer ook maakte tot Profeten.
Er zyn van 't reiënd volk, die op dit zegefeest
Van Thabors steil gebergt verrukt in zin en geest
Aanheffen: ja deez Berg zal van deez' dag gewagen,
Als 's Vaders Gunstgenoot in de Euangelie dagen,
Verheerlykt als de Zon in 't heilig aangezigt;
Gekleed in een gewaad, zo wit als 't eerste ligt,
Als Abrams Heer en Zoon, verzeld van zyne boden,
Den Geest van Amrams Zoon op zynen kruin zal noden.
Dan moet nog van de daën van onze Heilandin,
Een Lovspraak zyn vermeld op zyn bewolkte Tin.
Zwyg Schelvzee. Zwyg Jordaan, die wond'ren zaagt gebeuren;
(Dus Zingen and'ren weer.) Hy die de Zee met deuren
Beschut, Rivier en Beek in haren loop bepaald,
Heeft Kison opgeruimd, om 't Heir, dat zegepraalt
Te helpen in den stryd. Is Farao verdronken,
Is al zyn magtig Heir op uwen grond gezonken,
Wierd uwe Vloed gevormd tot enen glazen muur
Op de aankomst van het Volk, geleid door Wolk en Vuur:
De Kedumim, hoe gryz en afgeleevd van dagen,
Gewoon om zynen loop allengskens te vertragen,
Viel als een Bron, die eerst uit ene Rotze schiet
Met onbetooomb'ren vaart in Kisons snellen vliet,
En met dien stroom vermengd heeft zy, met wild geklater
Den vyand weggesleept naar d' afgrond door het water.

O Blakerende Zon! O zilverblanke Maan!
 Moest gy aan 't Firmament verwonderd stille slaan!
 O Schathuiz van het Ys, den Hagel, en de Winden,
 Moest Gy u openen tot heil van 's Hemels vrinden!
 Toen Veldheer Jozua voor uw gezigt den stryd
 Kloekhartig heeft gevoerd, den Amoriet ten spyt:
 Al 't Hemelsch Heir heeft zig gemengd in onze noden,
 Het Eng'lendom heeft zelv zyn bystand ons geboden.
 Loov al wat loven kan Gods uitgestrekte magt,
 Die Jabins Heerlykheid nu heeft ten val gebragt.
 De naam van Debora rolle eeuwig van de tongen.

Men had op nieu haar Roem luidrugtig opgezongen:
 Maar zy, door heilig vuur van 's Heren Geest ontvonkt,
 Terwyl Ernsthaftigheid op 't brede voorhoofd pronkt,
 En ed'le Wyzheid, die, door God zelv onderwezen
 Het nakend Lot voerspelt, staat in haar oog te lezen,
 Wenkt, door een aandrift, die van ouds elk Gods Profeet
 Gevoelde, voortgenoopt, het volk, dat lang en breed
 Voor haar vergaderd staat, tot een opmerkend zwygen.
 Een opslag van haar oog kan 't al in stilte krygen.
 De menigte staat stom. Des barst haar schel geluid
 In dezen Zegezing voor 't oor der volken uit.

Juich Aarde! en Hemel juich! nu God zig heeft gewroken
 Aan Isrels Weerparty! Dien Sterken is verbroken,
 Door 't volk, wiens dapp're ziel die voor zyn Hoogheid beevty,
 Vrywillig tot den stryd zig aangeboden heeft.
 Dat nu de Koningen, dat nu de Vorsten horen,
 Hoe ik d' Almogenheid, die Isrel wil beglolen,

Daar hy gezeten is op zynen gouden troon;
 Hoe ik, ik die verwon, aan Abrams Schild en Loon,
 Die Israël van 't Juk des Heidens wou bevryden,
 Met een demoedig hart myn zegelied zal wyden.

Jehova! eeuwig groot en wonderlyk van daad
 Het heuge Seir lang hoe gy ten stryde gaat.
 Dan trilt de stugge rotz, de lugt schynt weg te druipen,
 Als Edom op uw komst moet in spelonken knapen.
 Het Aardryk schud wanneer ge uw voeten daar op zet.
 Hoe beevde Sinaï by 't dond'ren uwer Wet.
 Ja voor het vlammend oog des Gods der Israliten
 Verschuilen Zeën zig tot Schrik der Amorten.

Zag Jaël in haar jeugt, zag Anaths dapper zaad,
 De kloeke Samgar, eer de Temmer van 's lands kwaad,
 Hoe woeste Rovey, door klagen niet te wenden,
 Den werelozen hoop met plonderende benden
 Baldadig viel op 't lyv; hoe elk wierd afgemat
 Door 't lang en stotig gaan van menig moeilyk pad,
 Daar op gebaande paën zig niemand dorst begeven:
 Vermids de stropery daar loerde op 's wand'laars leven;
 Moest de arbeidzame Boer van Dorp, en Vlek, en Veld,
 Met de ogen naar zyn Schuur wegvlugten voor 't geweld;
 Heeft u, O Godsgeslagt! een drom van ak'ligheden
 Zo vele dagen lang als tot de dood bestreden:
 Ik, Debora, stond op, begaan met u gekwel;
 En wierd een Richteres tot heil van Israël.
 U heb ik tans, (gelyk een Moeder vol ontfermen
 Haar vege kind'ren neemt met tranen op hare armen,

En En teder koestert, en bestierd met haren raad.)
 Gehandhaavd, daar ik u redde uit uw naren staat.

Heeft Isrel ooit zyn God versmaad voor nieuwe geden;
 Heeft hy des Heren dienst, aan hem zo streng geboden,
 Verwaarloost: dan dan wierd in zyn verzwakte poort,
 Des vyands Krygsklaroen met tzittering gehoord.
 Dan had hy 's Hemels wraak zo zwaar op zig geladen,
 Dat hy den Heiden zig in 's broeders bloed zag baden.
 Dan had hy magt nog moed om wederstand te biên.
 Dan wierd er nalyks Spiez nog Beukelaar gezien
 By veertig duizend Man der bange Israëlyten.
 Die zulk een ramp niet God, maar hun godloozheên wyten.
 Nooit dult een yv'rig God de onteering van zyn naam.
 Dat zig 't boetvaardig hart van dezen gruwel schaam.

Myn hupp'lend hart verhoogt al de Overste der Stammen,
 Die, vrezende nog Zwaard, nog Zeiz, nog Vuur nog Vlammen,
 Met een vrywil'ge ziel aangrepen 't Krygsgeweer,
 Ten voorbeeld van myn volk. Gy! Looft met my den Heer!

Dat Vorsten dezer aard die pragt en praal beminnen,
 Zig zettende in den Zaël op sneeuw Witte Ezelinnen,
 Dat zy door wie 't gemeen de billykheid bepleit,
 Verheven boven hun in ed'le aanzienlykheid;
 Dat elk, voor wien de daên des Heren zyn gebleken,
 Van zyne wonderen met diepen Eerbied spreken.
 Spreekt daar, daar eer 't gedruiz der woeste Schuttery,
 De Waterscheppers joeg van de een en and're zy
 Der dorst verslaande Bron, bespottende uw gebeden
 Om maar een luttel vogts, van Gods geregtigheden.

Van Gods gerechtigheên, aan Israë! betoont,
 Aan Israë!, zyn volk, dat nu weer zeker woont.
 Waak op! O Debora! dat Barak mede wake!
 Waak op! waak op! O Held! dat uwe ziele blake
 Met my; om, God ter eer, die Chams geslagt verstiet,
 En Abrams Zaad verkoor, te zingen 't Zegelied!
 Gy Zoon Abinoams verknogt aan myn belangen,
 Toon uw Triumf! lei uw gevangene gevangen!
 Toon al 't geschapene: hoe Jakobs overschot
 De Heerschappy verwierv op Kanans magtig Rot.
 Ik mag naar 's Hemels wil geweldige beheren.
 Een Ephraïmmer mogt den Amalek verneëren:
 Ook Ephraim heeft nu met brave Benjamin,
 En Machirs moedig kroost, vereend in ziel en zin
 Met dapp're Zebulon, ten Oorloge aangeschreven,
 Toen ik zyn steunzel was, gewaagd het dierbaar leven.
 De Vorsten Issasschars, getrou aan hunnen Pligt,
 Vervoege den zynen Barak, die nooit zwigt
 Voor 's vyands wild gezwets, vloog heen op snelle voeten
 Om moedig op Gods Eerden Dwingeland te ontmoeten.
 O Ruben, die vast wikt en weegt, en niets besluit,
 Der broed'ren Noodkreet riep ook u ter stallen uit.
 't Geblaet van 't wollig Vee klonk zagter in uwe oren
 Dan 's Vyands Moordgeschrei. Gy! die uw moed te voren
 Op Kanan had beproevd: waarom verschoolt gy u?
 Gantsch Gilead hieldt zig voor 's Heren Oorlog schuw.
 En Dan, en Azer kroop, door vreze in 't hart genepen,
 In holle Rotzen weg, of vlugtte op vlotte Schepen.

Het roemryk Zebulon heeft, Israël ter baat,
Met Naphtalie vereend, zyn ziel ter dood versmaad.
De gryze Thabor kan van hunnen moed getuigen.
Hoe Jabins Hovaardy voor Jakob moeste buigen
Vermelde Thaänah, Megiddo spreke er van.
Zy zagen Sisera met al zyn Eedgespan,
Gewoon met dol gesnork op buit en bloed te vlammen,
Verslagen door de vuist van Isrels braavste Stammen.
De Godsstad daalde neêr en sloeg myn Leger gaê,
De Hemel selv bestreedt den wreden Sisera.
Het gloeiend Firmament, de Starren uit haar kringen
Vertzaagden meer zyn Heir dan glinsterende klingen.
De vlugge Kisons Beek, door 't loeiend stormgeweld
Uit zyne Kil geprest, golvde over Dal en Veld.
De Drift van Kedumim, gepaard met Kisons Stromen,
Deed duizend duizenden in 't vlugten ommekomen.
 Juich! myne ziele juich! nu ge op den Sterken treedt.
De Wagenaar die slus het Seissenrad bereedt,
Wierd door dat eigen rad verzeerd aan al de leden.
Zyn moedig Paard wierd selv de Verszen doorgesneden.
 Vervloekt moet Meroz zyn, naar 't Woord van Gods gezant,
Vervloekt zy haar geslagt; nadien het, overmand
Doof wrevel, met myn Heir niet is ten kryg verschenen:
Het weigerde zyn hulp aan 's Heren volk te lenen.
 Dat Jaël, Hebers Vrou, om haar beroemd bedryv,
Meer dan de gantsche kunne in zegeninge blyv.
Hy eischte een waterteug om zynen dorst te lesschen:
Zy, kloek van harte, goot uit een der zuivel Flesschen

De vette Botermelk in ene gouden Schaal.
Zy sloeg haar slinke hand, na 't welbeleid onthaal,
Om enen Spyker toe: haar, regte greep den Hamer,
In den Verëelten vuist der arbeidsliën bekwamer
Dan in een Vrouwe hand. Zy klopte Sisera,
En heeft volmoeds, (waar vind haar stoutheid wedergaê?)
Toen zy des nagels punt zag, door zyn slapen steken,
Daar hy te ronken lag, den kop hem asgestreken.
Hy kromde zig van pyn. Hy viel. Hy lag daar heên.
Hy viel voor haren voet met stuipen in de leên.
Daar hy zig had gekromd, daar kon men hem beschouwen.
Doornageld, omgebragt van een der braavste Vrouwen.

De Moeder Siseraas keek vaak ter Venster uit,
Verwagtende zyn komst en gaven van den buit,
En riep: wat is 't? waarom mag nog zyn Koetz niet komen?
Word nog de radde gang zyns Wagens niet vernomen?
Haar erg bedenkend hart word in zyn ongeduld
Nu door der Maagdenrei met laf gevele gevuld.
Dan antwoord zy zig selv in haar verdrietlykheden,
Verwilderd, in haar oog, verward in hare reden:
Wat haak ik naar de komst van mynen groten Zoon;
Zou hy niet eerst den buit, de dapperheid ten loon,
Verdelen? Zoude hy niet elk der kloeke Mannen,
Die aan zyn dienst verpand den stalen boge spannen,
Beschenken met een boel? hy kleedt zig in 't gewaad,
Dat door 't Borduurzel gloeit gelyk de dageraat.
Hy steekt zyn helden tans in kleurige Oorlogsrokken,
Den vyand, nu verdelgd, groothartig uitgetrokken.

Dat eeuwig Gods party dus sneuv'le van rondom!
Dat daar en tegen, Heer! uw ervlyk Eigendom,
Dat uw gevreezde naam en daên houdt in gedagten,
Groeie als het ryzend licht, in luisterryke kragten.

Dus Zong myn Debora door heilig Vuur bezielde,
Na zy de volle Zege op Chams geslagt behield,
En trekt by 't bly geluid der rommelende trommen,
By 't slaan van menig Harp, met haar manhafte drommen,
Vast om haar heen geschaard als Byen om haar Vorst,
Daar elk de kostb're buit aan hals en handen torst,
Naar Silo, op een Berg in Ephraim gelegen:
Een Stad, waar driemaal 's jaars het volk van allerwegen
Ten Godsdienst henen ging. Hier stond de Orakeltent,
Waar in op 's Priesters borst Gods wille wierd gekend.
Hier reutelde het bloed van duizend offerhanden,
Die 't dankende gemoed ziet tot Gods eer verbranden.
Hier roept de Rigteres, van zulk een brede naam,
En uitgebreid gezag de Stammen Jakobs zaâm,
Om voor Gods Aangezicht verëend van ziel te zweren:
Dat zy tot Peörs dienst nooit zouden wederkeren:
Maar eeuwig dhnkbaar zyn voor 't heil aan hun betoond.
Dat zy der goden God, zo vaak door hun gehoond,
Gehoorzaam zouden zyn door 't doen van zyn bevelen.
Waar op men 't Amen hoort. En menig beest ziet kelen
Voor 't brandend outerplat. Elk offert naar zyn magt.
De donk're Wierook vormt den dag in enen nagt.
Zo menigvuldig zyn nu de uitgezogste roken,
Door de Opperouterman voor 's Heren neuze ontstoken.

't Verzoende Wezen toont uit een verligte wolk
Zyn onbegrepen Gunst aan zyn verheerlykt volk.

Nareden

aan de wyzheidbeminnende Vrouwen.

Daar ik andermaal met ene Vrou, als de hoofdperzonaadje myner Poëzye, in het ligt trede, lust hetmy, na gedaan werk, met U, uitgelezendste myner kunne, een luttel te redenen.

Gy hebt een Ziel, dat is: gy denkt, gy gevoelt. Gy alle hebt dezelve vermogens, nog gelegenheden niet, om met uwe denkingen en gevoelen de aandacht van het gemeen bezig te houden. Ik wil zeggen: gy alle zyt van de natuur niet gevormd om schryvsters te zyn. Evenwel, gy alle zyt vatbaar voor het verrukkend schoon, dat van de onstervlykheid belovende wyzheid, als een siraal van

het eeuwig ligt afschittert, dat is my genoeg. En als by de zodanige weet ik gehoor te zullen krygen.

Ik bewondere uwe Kunste, werkzame Jufferschap! die door de bordurnaald al het bevallige, waar natuur den Bloemhov mede versiert, met zwier en leven weet na te bootzen. Ik zie met oplettenheid den fynen keper op uw breiwerk, zo wel als den netgeregelden slag in uwen Garneerkant; of het aartig patroon op het doorlugtig marly. Ik beken er is geest in. Er speelt iet in van den aart dier Vrouwen, die wel eer de nyvere handen leenden ter Reding der Tapyten van het Heiligdom waar God in woonde.

Verrukkend Penseel! hoe dikwerv hebt gy in de hand ener Kunstmeesteresze myne opmerkzaamheid vervoerd en opgetogen.

Zielstrelend akkoord der zangerige Kelen! Lievste melody der juist getokkelde snaren!

welk een sieraad, welk ene hartaantrekende hoedanigheid zet gy uwe beoefensters by.

Maar verhevener Aandrift, die de Dryvveer is van geesten, wier bespiegelingen aan Deugd kwekende Letteroefeningen verpand zyn. Om U is het, dat ik uwe Bezitsters op den hoogsten pryz stelle; om U, dat ik haar alle myne agting waardig keure.

Kweeksters van die edelste der Neigingen! ik weet er is er onder U, die geerne zagen, dat ik deeze gelegenheit aangreep, om op het *geoorloovde* niet alleen: maar zelv op het *noodzakelyke* der Letteroefeningen in ene Vrouw aan te dringen.

Laat U dit niet steken, Vrouwen, overkropt met de bezigheden, waarmede een kindervolgezin u omringt. Beklaagt u niet, dat gy u tot de geleerde oefeningen niet kond afzonderen. Gy voldoet aan de eigenlyke pligten uwer kunne. De maatschappy trekt

voordeel van uwe nutte zorg en juiste oplettenheid. En of schoon gy geen gelegenheid hebt U ter letterverlustiging te zetten: gy denkt egter te edelmoedig, dat ge niet zoude willen belyden: dat er Vrouwen in omstandigheden gesteld zyn, die, zonder het gene gy als schrandere huishoudsters zo naukeurig betragt te verzuimen, enige uren daags kunnen afzonderen voor de wetenschappen. Wraak, bid ik, myne poging niet om te betogen, dat deze haar *geböorloovd*: dat deze haar *noodzakelyk* zyn.

Ik weet, dat gelyk uit ieder stuk houts, om zo te spreken, geen Mercurius beeld kan gemaakt worden, en ieder Manspersoon niet geschapen is om te denken: het zo ook alleen maar weinige edele gemoederen onder de Vrouwen zyn, welke naar Ziel en Lighaam gevormd zyn om zig te kunnen toelleggen ter verkryging van kundigheden, van

welke zy in alle gelegenheden naar het oordeel der besten, de grootste bevalligheden lenen.

Onder het woord Letteroefening, of Leerzugt versta ik niet alleen het geen de Vrouwen als Kristenen ter Zaligheid, zo wel als de Mannen behoren te weten: maar ook de kenniz der Talen, Geschiedenissen, Wyzbebegeerte enz. Ter verkryging van welke ten minsten een middelmatige Geest vereischt word. Als mede tamelyke Inkomsten om van der Jeugd geleerde Leermeesters te hebben, welke haar zo ver kunnen brengen, dat ze met de toeneming der jaren, en het rypen des oordeels zig zelve door het gebruik der boeken kunnen voorthelpen. Waar by men voegen mag Ouders, of zulke aan wien de opvoeding der zodanige is toevertrouwd, welke de neiging van zo ene juist waarnemen, en gelukkig weten te leiden. Iammer is het,

dat door gebrek van dit menig edele geest, die anders, als een welgepolyst juweel in goud gekast, zoude geblonken hebben, uitgeblust en in eeuwige vergetenheid gesmoord word. Dit voorondersteld zynde dring ik op de Letteroefeningen in ene Vrou aan.

Voor eerst uit de Eigenschap des Verstands. Zynde van naturen begerig om een uitgebreider begrip der zaken te krygen. Ene Eigenschap zo wel de Vrouwen als de Mannen eigen. Maar is deze neiging haar te vergeesch ingeschapen? dan moest men den wyzen Formeerder van onregt beschuldigen.

Ten tweden. Word de zwakheid der Zinnen en Hartstogten in ene Vrou groter gesteld dan in de Mannen: hoe nodig is het dan, dat zy, niet minder dan de mannen in haren Oorsprong, geschikt tot verhevene betragtingen, het ledige harer ziel vervulle met oeffeningen, waar door zy hare natuurlyke zwakheden

onderstutte en de Zinnen werk geve; op dat zy door iet dat geen wezen heeft niet afgetrokken worde; den schyn, van het zyn, de Waarheid van de Valschheid lere onderscheiden; en geen blanketzel voor vaste verw nog glimwormen van den nagt voor het ligt des daags verkieze.

Ten derden. Is ene Vrou belast met de zorge der Huizhouding; zo dat zy wolle en vlas moet zoeken om met lust harer handen te werken: zal zy egter om aan de Eigenschap van ene deugdelyke huizvrouw te voldoen, haren mond opendoen met wyzheid, waarom hare kinderen haar welgelukzalig noemen, en haren Man haar pryzt: wie zou haar dan misgunnen, om by bekwame gelegenheden (en de verstandige weet haren tyd.) die uren welke hare Gezellinnen, met enen anderen drift bezielt,^(a) op bals, assembleés, of plaisier

(a) Zie de narede agter Ruth.

partyen van minderen rang besteden, aan aangename en uitspannende Letterverlustiging te wyden? hare, door lasten gedrukte ziel daar door te vervrolyken, en het parzende pak der huizzorgen op te ligten? huizzorgen, welke al haar order en kragt van een welgeregeld en door oefening aan het denken gewend vernuft ontvangen.

Ten vierden. Is de Godsvrugt, die ten hemel leidende deugd, de voornaamste welke het verstand tot de mogelykste volmaaktheid brengt. En ontfangt deze zo veel Luister van de schone Wetenschap; zo dat deze twe lievlyk verënid, zo wel de Vreze voor het Opperwezen als de Lieve tot Hem en den Naasten in de harten plant, daar van vrugten doet voortschieten, en opwassen: wie wraakt dan, dat ene Vrou, het daar op toelegge dat zy deze volschone wetenschap, zonder welke de Godsvrugt een ydele harszenschim is, door oefening aankweke?

Ten vyvden. Hoe vele voorbeelden van Vrouwen zyn er die door zulk een Leerlust, Bezadigdheid, Voorzigtigheid, en Kloekheid verkregen, van welke zy in hare verrigtingen zo dikwerv zulke doorslaande blyken gaven. Bezadigdheid, Voorzigtigheid en Kloekheid, haar zo nodig in het huizbestier, dat met de Regeerkunst enerlei regelen heeft.

Het ene Voorbeeld van myne Debora is genoeg om dit gezegde voor alle goed te maken. Dat zy ervaren was in goddelyke en menschelyke wetenschappen blykt uit haren onnavolgelyken Zegezing. Een Zegezing, waar bit hare kenniz van Taalzwier, van oude Geschiedeniszen, van den Loop der Natuur, en vooral van het Pit en Merg van haren Godsdienst openbaar word. En welke waren de gevolgen van deze hare wetenschap? Godsvrugt niet alleen: maar ook die Bezadigdheid, Voorzigtigheid en Kloekheid, waar door zy,

met ene Lere vel goedadigheid hare verbasterende Natie aan zynen pligt wist te binden, en gehard was om de grootste rampen te tarten, zo maar de Eer van God en het nut der Maatschappy bevorderd en uitgewerkt wierde. Zy zy dan het Patroon der geöeffende vrouwen. En men zie in haar, dat het verkeerd gedagt is, dat de Letteroefening ene Vrou dertel, verwaand, en menschenhatende zoude maken. Een Saffo zal zonder de geleerdheid een Saffo zyn: zo wel als een Anacreon ydel, zonder dat hy een Lierdigter geweest ware, zoude gedagt hebben.

Men merke dan de Ligtvaardigheid, zo wel als de Verwaandheid, en Menschenhatery niet aan als een uit werkzel der Wetenschappen: maar als voortkomende uit het natuurlyk Character, dat misschien nog onhandelbaarder zoude geweest zyn, ware het niet enigermate door de Wetenschappen beschaavt geworden. En

zyn er alleen zulke onder de vrouwen en niet onder de Mannen? waarom dan deze ondeugden meer ene geleerde Vrou dan een geleerd Man aangewreven? neen! myne lieve vriendinnen! niet alzo. Laten wy door de Wetenschappen geleerd worden den Middenweg te houden tusschen het driftig zoeken, en het eigenzinnig vlieden van het geen de ware Wellevens Uitspanningen noemt. Laten onze Redenen ten allen tyden aangenaam en met zout besprengt zyn, als wy uit den Schat onzes harten oude en nieuwe dingen voortbrengen. Ja, gy weet het, in plaats, dat de Geleerdheid ene Moeder der Verwaandheid en daar uit voortspruitende Ongezelligheid, Twistzugt, en grillige Eigenzinnigheid zoude zyn: is zy veeleer een Bronader waar uit de vernederende Zelvkeniz ontspringt. Want hoe meer zy onz geeft hoe meer zien wy dat onz ontbreekt. Daar van daan die uitroep:

hoe veel is er dat wy nog niet weten. Welk denkbeeld het leerziek gemoed in de laagte brengt, en over zyn onkunde doet blozen. En is Zy niet de oorsprong der vrolyke, behulpzame, en lievderyke vriendelykheid? Getuigt dit, zo vaak door zwarigheden en rampen geslingerde Vrouwen. Hoe, dikwerv wierd gy ten besten geraden, vertroost, opgebeurd en ter Deugd geleid door uwe geöefende Medgezellinnen, wier harten door de Wetenschappen ervaren in Goddelyke en Menschelyke gebeurteniszen, en gevoelig gemaakt voor het Lot harer Natuurgenoten, een zo teder als verstandig deel in uwen toestand namen. Getuigt dit Mannen, edelmoedig genoeg om het te erkennen, getuigt hoe gy in uwe verlegene omstandigheden, of treurige dagen raad en verheuging ontfingt van Vrouwen, die door het aankweken en beschaven van het vernuft U ene hulpe, ene behagelyke hulpe des levens

waren. Mannen, wel verre van de hand te lenen aan zulke, die door Waan misleid, of te naaryverig over het Geestvermogen hunner vrouwen haar het edel vermaak der Boekoefening poogden te benemen. Laat toe, dat ik U die de Lust myner ogen, de Leidsman myner Jeugd zyt, onder die gelukkige Zielen telle, die in dezen myne Opwekkers en Aanspoorders zyn. Tederste verbinding der reinste Huwelyks-lievde ontvang deze Offerhande van mynen Pligt!

En gy, beminnelyke Schepzels, weldenkende dogteren! deugdzame en geleerde Zonen! getuigt gy het: hoe nodig het is, dat ene Vrouw haar verstand door Letteroefening beschave, verligte en verbeterde. Aan wie was de eerste Zorge uwer opvoeding toevertrouwd? was het niet uwe Moeder? Was zy het, die het eerst uw verstand en hart regelde om wel te denken, om wel te leven. Wat gewigt zet dit niet aan myne betoging by, dat het niet

alleen *geoorloofd*: maar *zelve noodzakelyk* is: dat ene Vrou, die als moeder zo ene aanmerkelyke post, als de bestiering van het hart en verstand harer kinderen is, bekleed, zig op de beoefening der geleerdheid legge.

Maar ik vleye my, dat deze Eeuw te verligt is, dan dat een regtschapen geest verder met Mond of Penne ene geleerde Vrou, alleen om dat zy geleerd is zoude te keer gaan. Ook hate ik zo zeer de Langheid in alle Redenvoeringen, dat ik het genoeg betoogt agte, dat het voor ene Vrou, die de behoorlyke geschiktheid en gelegenheid heeft, *geoorloofd* en *noodzakelyk* is zig met Letteroefeningen bezig te houden.

Ik neme deze gelegenheid waar om alleen nog dit te zeggen. Ik verzogt by de uitgave van myne Ruth het berispel oordeel der kunstaristarchen over dat Digtstuk, met verzekering, dat my dit het hoogst genoeg en gele-

genheid zoude geven myne fouten te verbeteren, zy waren dit dagt my der kunste veschuldigd. Ik kreeg van hun myne Eigenlievde wel vleiyende maar my niet duidelyk genoeg onderrigtende aanmerkingen. Ik heb reden my deswegen te beklagen.

Regt edelen Philantes, U bedank ik evenwel voor het korte en goede, dat gy my in uwen digterlyken Brieu voorschreev, en dat ik zo veel my mogelyk waar in dit digtstuk heb pogen te betragten.

En gy, noordhollandsche Hervey, hebt gy het niet beneden U geagt in uw schilderschrift der Lente myne digtregelen te vereeuwigen: wilt gy my niet te moedig op zulk een Eer maken voeg er uwe verbeterende aanmerkingen by. Meermalen genoot ik het Geluk uit het Kunstgenoodschap waar toe gy U gevoegd hebt, digtleszen te ontvangen. En zy weten hoe ze van my aangenomen wierden.

Gaan myne Letterpoppen kreupel: ik troetel dezelve zo niet, of kan wel lyden, datze te regt gezet worden, zo ze maar verbeterd t' huiz komen.

Maar inzonderheid bid ik U, myne Kunstvriendinnen, het oog op dit Digtstuk te slaan, en er de hand aan te lenen. Gy hebt geen minder vermogen dan de Mannen om Oordeelkundige Aanmerkingen te maken. Wat behoeft het goede of kwade der kunste alleen van hunne getuigeniszen aftehangen? gy hebt hier toe vermogen, dog zo het schynt, geen moed genoeg. Overwin die valsche schaamte; en toon dat de Vrouwen zo min onbekwaam zyn om wel te denken dan de Mannen.

nihil est ab omni parte beatum.